Elwin
Terug naar
Egypte

Elwin Terug naar Egypte

2003

Uitgave : Monniken Wegwijzer

2003, 2025

Voor de afbeeldingen is gebruik

gemaakt van het Woordweefgetouw

Elwin

Terug Naar Egypte

Hoofdstuk 1. Elwin en het Sprekende Beeld

Hoofdstuk 2. Oh, wat is het hier heet

Hoofdstuk 3. Een Vreemd Verhaal

Hoofdstuk 4. Het Zonneschip

Hoofdstuk 5. Elwin en het volk van Izu

Hoofdstuk 6. De Drie Toverdranken

Hoofdstuk 7. Oh zo moe

Hoofdstuk 8. Terug naar Izu

Hoofdstuk 9. Elwin in Brannan

Hoofdstuk 1. Elwin en het Sprekende Beeld

In Egypte ligt een stadje wat Lakus heet. Dat stadje ligt aan de zee, en ze zeggen dat je vanaf het strand een grote gouden zon kan zien met een bruine en oranje kleur. Die zon is zo groot, dat er soms grote schaduwen over de stad heenhangen. Vanuit het bittere bos van de Drokelaar loopt er een bruin oranje trap met gouden leuningen helemaal naar de duinen van dit stadje. En daar, in de duinen staat ook een andere trap die daar erg op lijkt, en als je over die trap gaat lopen, dan kom je helemaal in China terecht.

Elwin vond het wel een goed idee om eens over die trap naar Egypte te lopen. Hij wilde Lakus wel eens zien. Hij had daar al zoveel van gehoord. Het was een hele lange reis, dat wil je natuurlijk wel geloven, want Egypte is een heel, heel ver land, vooral voor een kleine drokelaar. De zon gromde in de blauw heldere lucht. Elwin moest er een beetje om lachen. Het was zo'n grappig geluid.

Er kwamen altijd veel Chinezen over de andere trap naar Egypte toe. In Egypte is het altijd lekker warm. Elwin was al eens eerder in Egypte geweest, maar nog nooit over deze trap. Elwin vond het wel spannend, zo'n lange trap en zo hoog door de lucht. Soms moest Elwin zelfs door een paar wolken heenlopen.

In Lakus stonden veel piramides. Sommige piramides waren winkels en andere piramides waren bioscopen. Ja, in Lakus hielden ze erg veel van films. Op het marktplein stond een beeld dat kon spreken. Het beeld was helemaal van goud in een bruine en oranje kleur. Als de zon erop scheen schitterde de hele stad. Dit beeld heette Osiris. Onder dat beeld was een gang naar een weide onder de grond. Maar dan moest je eerst een raadsel oplossen, voordat het beeld opzij schoof. Het was in Egypte heel normaal dat je eerst raadsels moest oplossen voordat er poorten of tunnels opengingen. Vaak stond er voor zo'n geheime ingang een sprekend beeld. Die beelden werden in Egypte ook wel sfinxen genoemd. Hoe die beelden konden spreken wist niemand.

De wind waaide in Lakus, en Elwin kwam na een lange reis eindelijk in de duinen, waar hij inderdaad een enorme gouden zon kon zien met een bruine en oranje kleur. Schaduwen kwamen over de stad, en Elwin liep verder naar het marktplein. Daar zag hij het beeld Osiris staan. 'Hallo Osiris,' zei Elwin. 'Nu kunnen we eindelijk eens met elkaar praten.' Maar het beeld zei niets. Opeens kwam er een mannetje achter Elwin staan die hem op de rug klopte. 'Je moet eerst een raadseltje oplossen, Elwin, anders praat hij niet tegen je.' En Elwin kreeg een boekje met raadseltjes in zijn handjes gedrukt. Oh, wat een boel raadseltjes waren dat. Voor elk raadseltje stond een slangetje getekend, en Elwin probeerde een raadseltje. 'Hoe heet de prinses van Lakus ?' Dat wist Elwin niet. Maar Elwin probeerde wat namen te verzinnen : Karolientje, Truusje, Dorelette, Karineke, Paulineke ? Maar niets gebeurde. Het mannetje was al verdwenen, en Elwin kon niets vragen. Toen begon Elwin te roepen. 'Weet iemand ook wie de prinses van Lakus is ?' Maar er was niemand in de buurt. Het was er zo stil. Ineens stond er een prinsesje voor Elwin. Het prinsesje leek wel vanuit het niets gekomen te zijn. Ze had hele zachte kleertjes aan, en ze had een heel zacht stemmetje. 'Elwin,' zei het prinsesje, 'zoek je naar mij ?'

'Ja, prinsesje, ik zou graag jouw naampje willen weten,' zei Elwin een beetje verlegen. Opeens begonnen de ogen van het beeld rood te worden, en het leek wel alsof ze ineens naar Elwin keken. Het leek wel alsof de zon in al z'n kracht op Elwin scheen en Elwin werd er erg warm van. 'Oh, wat is het hier heet,' zei Elwin. En floep, het beeld schoof opzij, en Elwin kon door de gang naar binnen. 'Goedzo, Elwin,' sprak het prinsesje, 'je hebt mijn naam geraden. Ik heet namelijk 'Oh, wat is het hier heet.'

'Wat een vreemde naam voor een prinsesje,' dacht Elwin. Maar hij was nu in ieder geval in de gang naar de weide. Met grote stappen liep Elwin verder, terwijl het prinsesje met hem meeliep. Heel in de verte stond een huisje. 'Daar woont Toth,' zei het prinsesje. 'Dat is de schrijver van de stad.'

'Wat schrijft hij dan allemaal op ?' vroeg Elwin. 'Raadseltjes,' zei het prinsesje, terwijl ze begon te grinniken. 'Halt,' zei ineens een mannetje. Het mannetje leek wel een beetje op dat mannetje bij het beeld. 'Hoeveel schapen lopen er in deze wei ?' vroeg hij aan Elwin. 'Alweer een raadseltje,' dacht Elwin. Het mannetje wilde hen er niet doorlaten als ze het antwoord niet zouden geven. Maar het prinsesje werd een beetje boos : 'Elmed, houd op met die spelletjes. Ik ben de prinses van Lakus, dus je moet voor mij aan de kant.' Maar het mannetje werd woest, en begon de prinses te stompen. 'Als je niet ophoudt, dan gooi ik je in de raadselput, waar je voor altijd raadseltjes moet beantwoorden,' schreeuwde het mannetje.

Een raadselput, daar had Elwin niet zoveel zin in. 'Mannetje, ik wil het raadseltje van jou wel proberen op te lossen.' Elwin keek om zich heen of hij ook wat schaapjes zag. Maar Elwin zag geen schaapjes. 'Nul schaapjes, Elmed,' riep de prinses boos. Het mannetje begon te grinniken. 'Kom dan maar verder,' zei hij. Maar een eindje verder werden ze weer aangehouden door een mannetje met een raadseltje. Na een tijdje begon Elwin een beetje moe te worden. Ook het prinsesje werd er erg moe van. Ze werd telkens erg boos op de mannetjes. Na een lange tijd kwamen ze eindelijk aan bij het huis van Toth. Een oude man deed open, en leidde hen naar binnen. 'Hoe vinden jullie de raadseltjes ? Allemaal bedacht door mij,' zei Toth zachtjes. Het prinsesje

glimlachte een beetje. Aan de muur groeiden ballonnen. Het leken wel zwembandjes, en ze maakten zo'n piepend geluid. Het was erg warm in de kamer, en een beetje donker. In de verte stonden wat planten, en samen met Toth liepen ze verder. Aan de andere kant van de kamer stond een balkon. Wat een uitzicht hadden ze hier. De lucht was vol met ballonnen. Ze waren zo groot, en lang. Toth zei dat het tunnels waren over de stad, en dat ze erdoor mochten lopen. Binnenin was het erg warm. Het was net een springkussen binnenin. 'Hoeiii,' riep Elwin terwijl hij in de lucht zweefde. Het leek wel alsof hij op de wolken liep.

Hoofdstuk 2. Oh, wat is het hier heet

Elwin vond Toth een aardige man. En gelukkig hoefden ze geen raadsels bij hem op te lossen. Samen zouden ze naar het paleis achter de ballonnen lopen, waar het prinsesje 'Oh, wat is het hier heet,' woonde. Het was een zonnepaleis, vlak onder de grote gouden zon met de bruine en oranje kleuren. Elwin vond het prachtig en de wind gromde in de lucht. Vanaf hier kon hij Lakus zo goed zien. Om het paleis heen stonden gouden leeuwen. Sommige leeuwen waren van bruin goud, en anderen waren van oranje goud. De leeuwen spuwden vuur, en Elwin moest goed oppassen dat hij niet geraakt werd. De prinses liep voor hen uit. Toth was ook bij hen. Het was een hele lange trap naar het kasteel, in bruin en oranje. Het leek wel een beetje op de trap van de Drokelaar naar Egypte, maar deze trap was veel wijder. De treden waren erg lang. Bij de deur stond weer een Osiris-beeld. Ernaast stond een wezen dat half paard half man was. Toen hij begon te spreken begonnen z'n ogen te draaien. 'Welkom in het paleis van de prinses 'Oh, wat is het hier heet.' Elwin maakte een buiging en nam zijn mutsje van zijn hoofdje. Samen liepen ze verder in het paleis.

Er stonden vele beelden en beeldjes in het paleis, maar Elwin wist dat Egyptenaren daar dol op waren. Weer moesten ze op een grote trap lopen. Ze kwamen op een verdieping waar ze omringd waren door grote aquariums. Elwin zag de haaien zwemmen, en andere grote vissen. 'Dat is de zee,' zei het prinsesje. Ook in de zee stonden er prachtige gouden beelden, waar de vissen tussendoor zwommen. Toen liepen ze naar een grote gouden lift toe, en de prinses drukte op een oranje bruine knop. Wat ging deze lift hoog. De prinses vertelde dat de lift in het binnenste van de grote gouden zon terecht zou komen, waar het huis van Horus stond. Wie was Horus dan, vroeg Elwin zich af. 'Horus is het mannetje van de zon,' zei het prinsesje. De Egyptenaren hebben een heleboel verhaaltjes over Horus, maar Elwin, zou je Horus niet eens zelf willen ontmoeten ? Na een tijdje stond de lift stil en Elwin stapte uit, samen met het prinsesje, Toth en het paardewezen met de draaiende ogen. Hier was het pas echt heet. Een mannetje stond voor hen. 'Zo,' sprak het mannetje, 'nu mogen jullie mijn raadseltjes eens oplossen.' Achter het mannetje was een enorm gat in de

vloer waar gelukkig gouden hekken omheen stonden. In dat gat krioelden allerlei slangen in allerlei verschillende kleurtjes. 'Dit is de raadselput,' zei Horus. Elwin vond het er niet eng uitzien, en de slangetjes leken meer op tuinslangen en lange ballonnetjes dan op echte slangen. 'Dat zijn de raadseltjes,' lachte het mannetje. 'Willen jullie wat melk ? Raadselmelk.' Elwin nam een slokje. Maar toen begon Elwin erg bang te worden, en de slangen in de raadselput zagen er ineens zo gevaarlijk uit. Horus begon weer te lachen. 'Ach, Elwin, teveel raadsels maken je bang. Je moet raadsel voor raadsel nemen. Je hebt toch een raadselboek ?' En Elwin begon weer te lezen, waardoor zijn angst verdween. Niet meer van die melk drinken, dacht hij bij zichzelf.

Elwin las een raadsel hardop : 'Hoeveel schapen lopen er in het huis van Horus ?' Elwin keek rond en zag weer geen schaap. 'Nul !' riep de prinses, en ineens schoof er een gouden schijf over de raadselput heen. Het prinsesje zei dat er ook raadselsap bestond waar je heel boos van zou kunnen worden. Samen liepen ze naar een volgende kamer. Hier zagen ze verschillende soorten raadsels in grote glazen ketels borrelen. Horus zei : 'Je moet raadsels altijd één voor één nemen. Elke stap is een

raadsel, maar als je er teveel in één keer neemt, dan val je.' Buiten zagen ze bollen in de lucht hangen. Toen ze er op sprongen lazen ze op elke bol een raadsel. Aan het einde van die rij met bollen was een bollenbeker. Dat was een grote glazen bol met een heleboel bollen erin. 'Als je hier in springt, gaat het mis,' zei Horus, 'want dan kom je in teveel raadsels terecht.' Uit die grote beker vloeide raadselthee. Elwin wilde daar liever niet van drinken. De prinses vertelde aan Elwin dat er een heleboel bollenbekers waren, ook eentje met raadselsap waardoor je zo boos zou worden. Treurig vertelde ze dat toen ze klein was ze een keer in zo'n beker met raadselsap was gevallen, en daardoor was ze vaak boos.

'Wat gebeurt er dan als je in de raadselthee valt ?' vroeg Elwin aan Horus. Maar dat wilde Horus niet zeggen. De prinses werd erg boos op Horus. 'Je moet wel aardig doen tegen Elwin,' riep ze. En floep, ineens was Horus verdwenen. Elwin vond het allemaal erg vreemd. Een prinsesje die in de raadselsap was gevallen en daardoor vaak boos werd. Maar hoe dan ook, hij wilde het prinsesje graag helpen, en vond haar erg aardig. Waar was Horus nu ineens gebleven ? De prinses zei tegen Elwin dat Horus hen naar de raadselthee had toegebracht omdat hij daar vroeger was ingevallen. En daarom was Horus vaak erg verdrietig. Elwin kreeg wel erge medelijden met die arme Horus, en wilde hem graag helpen. Elwin keek naar Toth. Ook Toth was nu een beetje verdrietig. Toth vertelde dat hijzelf ook eens in de raadselthee was gevallen. Elwin vroeg zich af wie die raadselthee dan eigenlijk maakte. Toth vertelde dat een leeuw dat had gedaan. Die leeuw die woonde helemaal op het topje van de zon. Elwin zou die leeuw graag eens willen spreken, en of hij alsjeblieft eens wilde ophouden met die raadselthee.

Nergens konden ze Horus meer vinden, dus ze besloten eens naar die leeuw op de zon te gaan. Het was een lange reis over raadselbollen, en soms waren de raadsels erg moeilijk, maar met z'n drieen kwamen ze uiteindelijk steeds weer verder. Het was hier zo lekker warm, en ook leek het alsof er ergens melk werd gekookt. Plotseling keek Elwin naar beneden, en zag stromen van raadselmelk. Als hij daar maar niet in zou vallen, want dan zou hij voor de rest van zijn leven bang zijn. Hij had er één slokje van genomen, en was toen bang, zo bang. Nee, Elwin moest er niet aan denken om erin te vallen. In de verte leek het op een zee van raadselmelk, maar gelukkig hing er een pad van raadselbollen boven. Sommige raadsels waren makkelijk, en andere raadsels erg moeilijk, en na een tijdje kwamen ze dichtbij een grote berg op het topje van de zon. Hier stroomde de raadselthee vandaan. Elwin voelde zich een beetje verdrietig worden. Als watervallen stroomde het naar beneden. Elwin zag het bruisen. Van bol tot bol kwamen ze eindelijk aan de top van de berg. Daar zagen ze een leeuw roeren in een grote ketel. 'Wil je wat van de leeuwenthee,' riep de leeuw. 'Liever niet, meneer de leeuw,' riep Elwin terug. 'Ah, waarom niet ?' riep de leeuw

weer. 'Het is zulke lekkere thee.'

'Nee,' riep Elwin, 'die thee maakt ons verdrietig.' Plotseling kwamen er tranen uit de ogen van de leeuw. Wat vond Elwin dat naar. De leeuw rende weg in een hut. Elwin, de prinses en Toth liepen achter hem aan. Toen ze binnenkwamen in de hut zagen ze de leeuw rillen in een hoekje. 'Niemand wil mijn thee drinken. Ik moet alles zelf opdrinken. Waarom wil niemand mijn thee drinken,' zuchtte de leeuw. Elwin boog zich voorover naar de leeuw en zei : 'Maar meneer de leeuw, kunt u niet iets anders maken, want die leeuwenthee lijkt mij knap gevaarlijk.'

Maar toen begon de leeuw nog harder te huilen, en riep : 'Zoveel raadsels hier, ik moet wel thee van ze maken, anders drukken ze mij van de zon af.' En daar zag Elwin al slangetjes tevoorschijn komen. Ze kwamen uit de kastjes, van onder de tafel, van onder de stoelen, en Elwin begreep dat de leeuw hier bang voor was. De leeuw vertelde Elwin dat hij vroeger in de raadselmelk was gevallen, en daardoor altijd bang was. Daarom maakte hij van de raadsels thee, en die verkocht hij aan winkeliers van Lakus. De mensen werden er altijd erg verdrietig van, maar het was een goed middel tegen angst. 'Zou je dan niet eens erg boos willen worden zoals ik,' vroeg het prinsesje. 'Dan kun je misschien al die slangetjes eens wegjagen.' Dat wilde de leeuw wel, maar dat kon hij niet. Hij zou eerst van de raadselsap moeten drinken, of nog beter : er in duiken. Maar een leeuw die vaak boos was zou ook gevaarlijk kunnen wezen.

Het prinsesje wist wel waar ze dat sap moesten halen. Aan de westkant van de zon

woonde een zebra die raadselsap maakte. Met z'n vieren zouden ze daar naartoe gaan. Weer sprongen ze van bol naar bol, en de leeuw was erg goed in het oplossen van raadsels. De raadsels waren moeilijk, zo moeilijk, dat Elwin blij was dat de leeuw bij hen was. Het werd steeds heter en heter, en in de verte zagen ze het sap al stromen. Hier zou Elwin niet graag in willen vallen, maar voor de leeuw was het wel goed om er even in te zwemmen. De leeuw kon namelijk niet boos worden. Alle vier stonden ze nu op een bol met een raadsel zo moeilijk dat zelfs de leeuw het antwoord niet wist. Elwin keek naar het gezicht van de leeuw, en merkte dat de leeuw een beetje boos over het raadsel begon te worden. 'Ik weet het niet, ik weet het niet,' riep de leeuw. En plotseling begon de leeuw zo verschrikkelijk te brullen, dat de bol knapte, en alle vier vielen ze naar beneden en kwamen in het raadselsap terecht. Oh, wat begon de leeuw te tieren en te schreeuwen. Elwin werd er bijna bang van, maar was blij dat de leeuw nu eindelijk boos kon zijn. Maar wat was dat ? Elwin werd zelf ook boos. En hoe kon Elwin nou terug naar de Drokelaar als hij vanaf nu zo vaak boos zou zijn. Hij was ook in het zebrasap gevallen, en misschien wilden de drokelaren Elwin niet meer terugzien in de Drokelaar. Maar Elwin werd bozer en bozer. Hij werd op iedereen boos. Ook de prinses brulde. het was nu de tweede keer dat ze in het raadselsap was gevallen. Zelfs die rustige aardige Toth was nu een woeste man. In de verte hoorden ze een zebra lachen. Och, wat kon die zebra lachen. En snel zwommen ze verder.

Alle vier werden ze bozer en bozer. Misschien dat de lachende zebra hen wel zou kunnen helpen. Op de rand van een enorme beker zagen ze de zebra staan. De zebra vertelde hen dat hijzelf ooit eens in de raadselkoffie was gevallen, dat was aan de oostkant van de zon. Dat zou een eind zwemmen zijn, maar dan zouden ze eindelijk weer een beetje kunnen lachen. De zebra vertelde dat er daar een tijger woonde die tijgerkoffie maakte waardoor je van zou lachen. 'Je kunt er beter niet induiken,' zei de zebra lachend, 'want dan stop je nooit meer met lachen.' Wat had die zebra een plezier. Maar ze moesten snel zijn, want de leeuw begon erg boos op de zebra te worden. De leeuw brulde het uit, terwijl de zebra harder en harder begon te lachen. 'Als ze maar geen ruzie gaan maken,' dacht Elwin. Maar het was al te laat. De leeuw en de zebra rolden over de grond, en ook Toth en de prinses sprongen ertussen. Elwin voelde zichzelf bozer en bozer worden, en sprong snel op een bol richting de oostkant, want anders zou hij er ook tussen springen. Elwin had geen zin in ruzie. Het kwam allemaal door het vervelende zebrasap. Ze begonnen steeds harder te brullen, en Elwin moest snel zijn. 'Zeg laten we met z'n allen die Elwin eens grijpen,' brulde de leeuw ineens. En alle vier kwamen ze achter die arme Elwin aan. Alhoewel Elwin erg boos was begon hij nu wel een beetje bang te worden. Wat moest hij beginnen tegen vier van die woestelingen ? Snel sprongen ze van bol tot bol. Gelukkig kon Elwin de raadsels van de bollen oplossen, maar als de raadsels te moeilijk zouden worden, zat hij in de val.

De leeuw was zo goed in het oplossen van raadsels dat ze al snel vlak achter Elwin waren. Elwin was hen nog maar één bol voor. 'Wie is de koning van de Drokelaar ?' was het raadsel. 'Dat gaat je niks aan,' riep Elwin boos. Oh, oh, dat ging niet goed. Elwin wist het antwoord wel, maar was te boos om het te vertellen. En woest stampte Elwin op de bol en viel naar beneden, voor de tweede keer in het zebrasap. En wat er

toen gebeurde : Elwin sprong brullend omhoog en greep de leeuw bij z'n staart en smeet hem zo ver weg dat hij in de raadselkoffie terecht kwam. Daar werd de leeuw wat rustiger, maar begon ineens hard te lachen. Zo hard, dat Elwin het in de verte hoorde bulderen. Wild begon de leeuw om zich heen te slaan, en het was alsof het koffie begon te regenen. Elwin ving wat druppels op en slikte het in, en werd er erg vrolijk van. Ook de prinses en Toth werden ineens erg vrolijk. Na een tijdje begonnen ze allemaal wat rustiger te worden, en de tijger van de raadselkoffie was erg aardig. Hij had een heel groot huis met vele wijze boeken.

Hoofdstuk 3. Een Vreemd Verhaal

In de winkels van Lakus kwam Elwin al deze raadselvloeistoffen weer tegen. Vaak werden ze verkocht in kleine piramide-bekers. Ah, daar zag Elwin Horus lopen met het paardewezen met de draaiende ogen. 'Dag Horus, dag paardemeneer,' riep Elwin. Maar het leek alsof ze Elwin niet hoorden. Ze waren zo druk in gesprek. Opeens werd Elwin van achteren aangeklopt. Het was Toth. Samen liepen ze weer naar het huis van Toth. Toth had Elwin iets te vertellen. Elwin ging in een zachte stoel zitten, terwijl Toth zijn pijp met Lakusgras aanstak. 'Zeg, Elwin,' zei de oude man, ik wil je graag nog iets meer over Egypte vertellen. Ken je de klok van Ra ? Zoals jullie kerken met kerkklokken in de Drokelaar hebben, zo hebben we hier in Egypte piramides met klokken van personen die erg belangrijk zijn voor Egyptenaren. Deze personen hebben echt geleefd, of waren personen uit verhalen van vroeger. Soms waren het helden, soms koningen, of personen die op een andere manier veel voor Egypte hebben betekend. Die verhalen noemen we legendes, en Egyptenaren lezen ze graag. Veel van die verhalen vind je ook weer terug in de manier waarop de Egyptenaren leven. Maar goed, Elwin, Ra was ook zo'n persoon, een oude bekende van Egypte. Ra had een boot waarmee hij door de lucht kon vliegen van zon tot zon, maar hij kon er ook mee onder de grond varen. Dat leek Elwin wel spannend. Het roer van dat schip was als de wijzer van een klok, en zo draaide Ra altijd rondjes van uur tot uur, van dag naar nacht. Later hingen ze die klok op in een grote piramide, die ze wel de piramide van Ra noemden. Het was een oranje klok, met allemaal plaatjes van de reis die Ra elke dag maakte.

Maar op een dag gebeurde er iets verdrietigs. Er was een dieventweeling in Egypte gekomen. Ze heetten Mozes en Mozes. Ze leken precies op elkaar. Ze hadden beiden een grote donkergrijze baard en brilletjes met ronde glaasjes. Beiden keken ze een beetje scheel, en ze wilden de wijzer van de klok van Ra stelen. Dat deden ze midden in de nacht toen iedereen sliep. Met de wijzer gingen ze de volgende dag naar de smid om de wijzer om te smelten tot een zwaard. Maar toen het zwaard klaar was maakten ze er altijd ruzie om. Wat ze niet wisten was dat het water van de zee begon

te stijgen toen ze het roer van Ra hadden weggehaald. Toen liep heel Egypte onder water. De zon heeft er heel lang over gedaan om het weer op te drogen, maar niemand wist waar Mozes en Mozes met het zwaard waren. De Egyptenaren wilden heel graag dat het terug zou komen, en dat de smid het weer zou omsmelten tot de wijzer van Ra's klok.

Elwin kon zich herinneren dat hij een paar keer in een drokelaarkerk was geweest, en dat de drokelaardominee een verhaal vertelde over een zeeman die Mozes heette. Mozes was een zwerver die aan de zee woonde, en iedereen was altijd erg bang voor hem. Maar Elwin wist niet dat hij een tweelingbroer had, en de Mozes waar de drokelaardominee het over had zag er heel anders uit dan de tweelingbroers. Misschien was het wel de oudere broer van de tweeling. Elwin vond het altijd een eng verhaal. Dus er waren wel drie Mozessen. Misschien was de tweeling wel naar hun oudere broer gegaan, en misschien had hij dat zwaard wel goed opgeborgen. Elwin wilde graag eens met de drokelaardominee erover praten.

Het was alweer tijd voor Elwin om terug te gaan naar de Drokelaar. Elwin had een paar piramide-bekertjes gekocht om mee te nemen naar huis. Ze mochten eens van pas komen. Bij de trap stonden een heleboel Egyptenaren om Elwin uit te zwaaien :

Toth, het prinsesje 'Oh wat is het hier heet', Horus, het paardewezen met de draaiende ogen, de leeuw, de zebra, de tijger en vele anderen. Maar Elwin moest echt weer gaan. het zat er op voor Elwin. Wel had hij Toth beloofd dat hij met de drokelaardominee eens zou praten over Mozes en het zwaard. Toth zou graag willen zien dat het zwaard weer terugkwam in Egypte, en dat het weer omgesmolten zou worden tot de oude wijzer van Ra's klok, hoog in de piramide.

Het werd weer een lange reis voor Elwin, een lange reis over de wolkentrap naar huis. Elwin had natuurlijk heel veel te vertellen, en ook de drokelaren van het Bittere Bos zouden wel heel nieuwsgierig zijn. Maar eerst wilde Elwin eens flink uitrusten in zijn bedje.

De volgende dag zou Elwin naar de drokelaardominee gaan. De drokelaardominee woonde heel diep in het bos, en het was voor Elwin wel een eindje lopen. Bij het huisje aangekomen klopte Elwin op de deur. 'Kom maar binnen, Elwin,' zei de dominee, 'wat fijn dat je gekomen bent.' De drokelaardominee had lekkere taart gemaakt. De drokelaardominee begon weer het verhaal van Mozes te vertellen. Het was al heel lang geleden dat Elwin het had gehoord. De drokelaardominee vertelde dat toen Mozes heel jong was, toen ging hij met zijn vader en moeder zeilen op de zee. Het was een heel groot zeilschip, maar het schip zonk. De burgemeester had in het grote boek laten neerzetten dat Mozes en zijn vader en moeder waren verdronken. Maar na een tijdje werd Mozes toch weer gezien bij de zee. Hij had daar zelfs een huisje. Daarom was iedereen altijd zo bang voor hem. Elwin rilde op z'n stoeltje. Wat kon de drokelaardominee het toch altijd spannend vertellen. Toen Mozes ouder was geworden liep hij vaak rond met een spiegeltje. En als de zon dan scheen dan liet hij daarmee de mensen in het gezicht schijnen. Hij droeg vaak lange zwarte en donkere jassen, en had lang haar. Iedereen was zo bang voor hem, dat wanneer het onweerde ze vaak dachten dat ze zijn gezicht in de wolken zagen. Elwin rilde. 'Woeiii, wat was dat weer spannend,' zei Elwin. De drokelaardominee glimlachte een beetje. Toen begon Elwin het verhaal van Toth te vertellen, en vroeg of de drokelaardominee daar iets vanaf wist. De drokelaardominee wreef door z'n baardje, en zei : 'Nu je het zegt, Elwin. Mozes had in een achterkamertje van zijn huisje een zwaard hangen. Hij was zelf erg bang voor dat zwaard. Hij had het eens op zee gevonden. Als hij over dat zwaard sprak, dan stotterde hij altijd, en soms rilde hij wel eens van de angst. Hij durfde nauwelijks in dat achterkamertje te komen. Hij zei dat het een heel gevaarlijk zwaard was, dat je er de zee mee door midden kon splijten, en andere grote dingen, zoals de zon en de maan.' Elwin rilde weer. Dat zwaard moest zo snel mogelijk terug naar Egypte, want het was de wijzer van Ra's klok.

Mozes woonde aan de Noordelijke zee van de Drokelaar. Elwin wilde hem graag eens bezoeken, maar de drokelaardominee had Elwin ook verteld dat Mozes soms in

een wolf veranderde. Maar Elwin moest en zou dat zwaard terugbrengen naar Toth. Elwin slikte een paar keer en vertrok richting het Noorden van de Drokelaar. Nu heette die zee de wolvenzee, en Elwin vroeg zich af waar die meneer Mozes ergens zou kunnen wonen. Er waren daar veel duinen. Hij moest ergens aan de zee wonen, maar waar ? Elwin wist het niet, en ook de drokelaardominee wist het niet. Elwin beet bijna in z'n tong van angst, maar gelukkig had Elwin wat kleine piramide-flesjes bij zich uit Egypte. Hoe zat het ook alweer ? De leeuwenthee, daar werd je verdrietig van, maar het was wel tegen de angst. Er was ook een flesje zebrasap waar je heel

boos van werd, en tijgerkoffie waar je van ging lachen. 'Nou,' dacht Elwin bij zichzelf, 'maar een beetje tijgerkoffie nemen.' En Elwin nam een paar slokjes en begon te giechelen. Hij was niet zo bang meer, en met grote passen liep hij door. het was een lange, lange reis naar de wolvenzee, en Elwin merkte dat het flesje met tijgerkoffie leeg begon te raken. Het werkte niet zo erg lang, dus Elwin moest telkens weer een nieuw slokje nemen na een tijdje. Dan maar wat van de leeuwenthee, maar oh, wat werd Elwin daar verdrietig van. En hij kreeg zo'n medelijden met meneer Mozes. Toen Elwin bij de duinen was aangekomen kwamen er al dikke traantjes uit zijn oogjes lopen, maar hij was gelukkig niet bang. En Elwin begon te zoeken en te zoeken, maar nergens kon hij het huisje van Mozes vinden. Elwin begon een beetje moe en boos te worden. De leeuwenthee was inmiddels op, en hij was inmiddels met de zebrasap begonnen. Oh, wat werd die Elwin toch boos. 'Waar is die akelige meneer Mozes nu ?' dacht Elwin bij zichzelf, 'ik heb dat zwaard nodig, maar ik kan zijn huisje nergens vinden.' Het stoom kwam bijna uit Elwin’s neusje, zo boos was hij. Ineens stond er iemand voor hem. Elwin schrok. Snel griste hij in zijn rugtasje om weer een slokje zebrasap te nemen, maar hij pakte het verkeerde flesje, waar de raadselmelk in zat. Hier werd je heel bang van. Elwin nam een slok, en begon te beven van angst ... Het was ... het was ... Mozes. Twee donkere ogen keken Elwin aan. Wat was die meneer lang. 'Dag Elwin,' zei Mozes. 'Waarom ben je zo bang voor mij ? Ik heb je toch nog nooit kwaad gedaan ?' En daar had die meneer Mozes wel gelijk in. Toen kwam Elwin erachter dat hij het verkeerde flesje in z'n handjes had. Snel nam hij van het zebrasap, maar ... maar ... het was op. Elwin zette het op een rennen. Stel je voor dat Mozes weer in een wolf zou veranderen. Daar zat Elwin niet op te wachten. Hij rende in het dichtsbijzijnde huisje, terwijl Mozes achter hem aankwam. Oh, wat was die Elwin toch bang.

Snel liep Elwin naar de achterkamer en zag een zwaard hangen. Dan was dit het huis van Mozes. Elwin beefde en trilde van angst. Het zwaard glom, en er kwamen kleine straaltjes vanaf. Dit zwaard had hij nodig. Snel griste hij het zwaard van de muur, en wat er toen gebeurde : Elwin begon te brullen en te brullen, zo erg had hij nog nooit gebruld. Elwin was woest geworden, en daar kwam Mozes binnen. 'Niet doen, Elwin, dat zwaard is gevaarlijk. Leg het snel terug.' Maar Elwin hoorde niks meer. Woest begon Elwin met het zwaard om zich heen te slaan, en toen gebeurde het. Mozes begon in een wolf te veranderen. Elwin schrok hier zo van, want het gebrul was zo hevig, dat hij het zwaard neergooide. 'Nee, nee, nee,' schreeuwde Elwin bijna gillend. Nog nooit was Elwin zo bang geweest. Mozes richtte zijn hoofd omhoog, wat al bijna een wolvenkop was. Oh, wat was dit eng. Mozes had nu scherpe klauwen, en een grijze gestalte stond nu voor Elwin. Buiten begon het te donderen en te bliksemen. De wolf greep het zwaard met z'n bek en rende naar buiten richting de zee. Elwin keek door het raampje naar buiten en zag de wolf met het zwaard verdwijnen in de

golven. Wat moest Elwin nu doen ?

Nog steeds was Elwin hevig bang, en ging op een stoeltje zitten. Waar was hij nu weer in terecht gekomen ? Ineens stonden er twee mannen in de deuropening. Ze hadden ronde brillen en grote donkergrijze baarden en politiepakken aan. 'Wat moet je met onze broer,' vroegen ze. Elwin wist nu dat dit de Mozes-tweeling was. Tegelijk zeiden ze : 'Wij heten Mozes van Dam, Mozes en Mozes, maar je mag ook van Dam en van Dam zeggen.' Daar keek Elwin wel even van op. 'Wat moet je met dat zwaard ?' zeiden ze weer allebei tegelijk. Maar ineens kwam de wolf weer

binnenrennen met het zwaard in z'n bek. Snel liet hij het zwaard vallen en veranderde weer in Mozes. Toen hing hij het zwaard weer aan de muur. 'V...v...veel te gevaarlijk,' stotterde hij.

Toen begon Elwin over Toth te vertellen, en dat het zwaard weer terugmoest in de klok van Ra. Maar toen werden de tweelingbroers erg boos. 'Nee, dat zwaard is van ons,' zeiden ze. 'Onze grote broer heeft het op zee gevonden.'

Maar nu werd Elwin ook boos : 'Jullie hebben dat zwaard gestolen uit de piramide van Ra.'

'Ach, welnee, je kletst,' zeiden de broers. 'Je wil gewoon niet luisteren. Wij arresteren jou in de naam der wet.' En daar moest Elwin mee naar het politie-bureau, wegens het beledigen van twee agenten. Dit was wel een erg groot raadsel. Wie sprak nu de waarheid, de Mozes-tweeling of Toth ? Daar zat Elwin nu, helemaal alleen in een gevangenis dichtbij de wolvenzee. Hij moest daar wel een week blijven, en mocht absoluut nooit meer zulke dingen zeggen. De volgende dag kwam de broer van de tweeling binnen bij Elwin. 'Och, Elwin, neem het hen maar niet al te kwalijk. Ze bedoelen het niet slecht,' zei Mozes. Maar Elwin vond het allemaal erg vreemd, en wilde toch wel eens graag weten wat er nu aan de hand was. Na een tijdje kwam de tweeling binnen, en ze gingen op een stoel zitten. Beiden pakten ze hun pijpen en begonnen drokelaargras te roken. 'Meneer van Dam en meneer van Dam, kunt u me dan vertellen wat er met dat zwaard aan de hand is ?' vroeg Elwin. De tweeling zei dat ze het zwaard niet hadden gestolen, maar dat hun broer het op zee had gevonden. Elwin durfde niet nog een keer te zeggen wat Toth had gezegd, maar één ding was zeker : Het zwaard was gevaarlijk en moest terug naar de klok van Ra. Van Dam en van Dam vonden dat Elwin zich die dag netjes had gedragen en tegen de avond mocht Elwin weer weg. Elwin zou wachten tot midden in de nacht om het zwaard te kunnen pakken.

Gelukkig had Mozes het raampje open laten staan, en kon Elwin naar binnen klimmen. Elwin wilde het zwaard niet meer aanraken, want dan zou hij misschien weer gaan brullen. Elwin besloot het zwaard met een rode doek te pakken. Snel stopte Elwin het zwaard in zijn rugzakje en vertrok weer door het raampje. Toen zette Elwin het op een rennen. Snel naar het Bittere Bos naar de wolkentrap. Na een lange tijd kwam Elwin in Lakus aan, waar Toth al op hem stond te wachten. 'Heb je het zwaard al, jongen,' vroeg Toth. Samen gingen ze naar de smid, die het zwaard omsmolt tot een klokwijzer. Stilletjes slopen ze naar de piramide van Ra, en klommen naar de oranje klok. Toen ze de wijzer in de klok hadden gestoken begon het te onweren en te bliksemen. Toth zuchtte diep. Buiten hoorden ze wolven huilen en grommen.Toen Elwin naar buiten keek leek het alsof hij het gezicht van Mozes heel groot in de wolken zag. Het was donker buiten, en de wolken waren erg donker. Toth begon een beetje te glimlachen. Hier had hij natuurlijk erg lang op gewacht. De klok veranderde heel langzaam in een oranje ballon, en er verscheen een mandje onder. Toth ging erin zitten. Hij zou de reis van Ra gaan maken. Elwin glimlachte. het was een prachtig gezicht. Om de ballon heen vlogen griffioenen, die zijn half arend, half leeuw. Zij zouden met Toth meevliegen.

Hoofdstuk 4. Het Zonneschip

Nu was er in Egypte een sport die ganneren heette. Een ganner was een soort zeil of

zeilschip wat je aan je armen en benen kon doen. In die zeilen zaten kleine motortjes en door je armen en benen te bewegen kon je vliegen of duiken. Het werd ook wel 'Egyptisch zeilen' genoemd. Elwin wilde dat ook wel eens doen. Op de Egyptische zeeen kon je altijd veel gannerschepen vinden. Sommige van die schepen waren gigantisch groot. Omdat ze ook konden duiken leken ze vanuit de verte wel op grote vissen. Op een dag ging Elwin ganneren met het prinsesje 'Oh wat is het hier heet.' Het prinsesje vertelde Elwin hoe hij moest sturen, en hoe hij kon vliegen. Elwin had een pak aan met een paar zeilen. Elwin voelde zichzelf net een vogel of een vis. En al snel begon Elwin het te leren. Hoeiii, daar ging Elwin, en de prinses vloog achter

hem aan. Wat gingen ze hoog. En in de verte zagen ze de ballon van Toth. Ook leerde Elwin hoe hij moest remmen. Wat zou Elwin graag willen dat dit ook in de Drokelaar zou kunnen. Sommige van die Egyptische zeilers hadden heel veel zeilen. Het prinsesje legde Elwin uit waar al die zeilen voor dienden.

Vaak ging Elwin met het prinsesje ganneren, en al gauw mocht Elwin er zeilen bijnemen. Elwin oefende veel, en op een dag mocht Elwin op een heel groot gannerschip zeilen. Op een dag toen Elwin in Lakus weer eens ging winkelen zei een Egyptenaar tegen hem dat hij Elwin’s gezicht in de wolken had gezien. Elwin

glimlachte, en nu begreep Elwin ook waarom hij het gezicht van Mozes eens in de wolken zag, zoals vele anderen. Mozes was misschien ook wel een ganneraar. En ja hoor, op een dag kwam Elwin Mozes met zijn gannerschip tegen in de wolken. 'Ha, Elwin,' riep Mozes, 'wat is het hier prachtig hè, zo hoog.' En Elwin zwaaide terug.

Binnen korte tijd mocht Elwin ook de drokelaren in de Drokelaar leren ganneren, en Mozes hielp mee. Ook het prinsesje kwam eens mee naar de Drokelaar om les te geven. Elwin kwam nog vaak de ballon van Toth tegen in de lucht. Waar ging Toth toch altijd naartoe ? Hij maakte de reis van Ra. Elwin zou die reis ook wel graag willen maken, maar Elwin moest eerst nog veel meer oefenen in het ganneren. Elwin ontdekte dat de boot van Ra ook een gannerschip was. Het was zo'n groot en goed schip dat hij er mee van zon naar zon kon reizen. Elwin wilde die meneer Ra wel eens graag ontmoeten. Zou Ra al weten dat de wijzer weer terug was in de klok ?

Oh, hoe fijn Elwin zich voelde zo hoog in de lucht, zo dicht bij de zon. En Elwin kwam steeds hoger en hoger. Hij voelde zich meer en meer een vogel, als een griffioen. Sommige zeilen aan zijn pak maakten zulke hoge piepgeluiden als hij ze bewoog. Elwin voelde zich als een vis in het water, en de drokelaren zeiden vaak dat ze zijn gezicht zo groot in de wolken zagen. Al die zeilen waren net als spiegeltjes, die de zon weerkaatsten. Het was een echt zonneschip.

Waar zou Ra toch ergens wonen ? Elwin vroeg het aan het prinsesje 'Oh wat is het hier heet'. Het prinsesje wist het wel, maar dan zou Elwin eerst nog beter in het ganneren moeten worden om daar te kunnen komen. En toen begon het prinsesje een heel mooi verhaal te vertellen. Luister maar.

Daar hoog in de lucht, daar kunnen de leeuwen vliegen. Dat heb je natuurlijk nog nooit gezien, maar als je hoger vliegt, dan zie je ze vanzelf. Daar hoog in de lucht, daar lijken de leeuwen op vogels, daar vliegen de griffioenen, die de weg weten naar Ra. De lucht is net een piramide, en op het topje van de lucht, daar woont Ra.

En toen het verhaaltje uit was begon het prinsesje het verhaaltje te zingen :

Daar hoog in de lucht, daar wonen de piramiden, daar hoog in de lucht, zoveel tunnels zijn daar. Daar hoog in de lucht, wil je dat wel geloven, op het topje van de lucht, daar woont Ra.

En Elwin begon mee te zingen :

Daar hoog in de lucht, daar wonen de piramiden, daar hoog in de lucht, zoveel tunnels zijn daar. Daar hoog in de lucht, dat wil je wel geloven, daar op het topje van de lucht, daar woont Ra.

Daar hoog in de lucht, daar wonen alle vogels, daar hoog in de lucht, op het topje zijn wij, daar hoog in de lucht, op het topje van die dieren, daar op het topje van de lucht,

daar woont Ra.

Daar hoog in de lucht, daar vliegen de leeuwen, op het topje van de lucht, daar staat Ra. Daar hoog in de lucht, op het topje van rivieren, op het topje van de lucht, daar staat Ra.

Daar hoog in de lucht, daar vliegen krokomieren, daar hoog in de lucht, daar vliegt ome Ra, daar hoog in de lucht, op het topje van de dieren, op het topje van de lucht, daar woont ome Ra.

Hallo, ome Ra, op het topje van de bomen, hallo ome Ra, op het topje van de vla. Hallo ome Ra, op het topje van de bomen, hallo ome Ra, op het topje van de vla.

Wat een vreemd liedje was dat, en plotseling stonden ze in het huis van Ra, boven in de lucht. Het was een toverliedje wat hen in het huis van Ra had getoverd.

'Hallo, ome Ra,' zei Elwin. Een uil vloog tevoorschijn met draaiende ogen, en plotseling stond Ra voor hen. 'Dag, kinderen,' zei Ra. 'Wat fijn dat jullie zijn gekomen.' Elwin maakte een diepe buiging, en deed zijn mutsje even af. Overal stonden griffioenen aan de zijkant. 'Zo Elwin, ik heb gehoord dat jij de wijzer van Ra's Klok weer terug hebt gebracht. Je bent een erg wijze kabouter,' zei Ra. Elwin glimlachte. 'Ome Ra is erg blij dat je er bent. Wil je wat vla ?' vroeg Ra. En Elwin nam een hapje. Plotseling begon alles te tollen voor Elwin’s oogjes, en hij moest even zitten. 'Ja,' zei Ra, 'dat is de vla van ome Ra.' Elwin moest wel even lachen. Hij voelde zich ineens zo anders. 'Zeg Elwin,' zei Ra, 'zou jij nog weleens willen ganneren ? Er zijn nog een heleboel piramides waardoor je kunt ganneren.' Elwin keek omhoog en zag een heleboel glazen piramides waar hij kinderen zag zeilen. het waren een heleboel buizen en tunnels, waardoor Elwin nog hoger kon komen. En op alle topjes woonde Ra.

Ra begon te lachen. 'Dat had je niet gedacht hè, Elwin, dat je nog eens zo hoog zou komen.'

'Nee, ome Ra,' zei Elwin. Het prinsesje begon te lachen. Weer begon het te tollen voor Elwin’s oogjes. Opeens werd Elwin erg verdrietig. Hij wilde hier eigenlijk niet meer weg. Ra zei dat Elwin ook niet weg hoefde. Elwin mocht door al die buisjes heenvliegen, en zou telkens weer in Ra's huisje terecht komen.

'Dit is de klok van Ra, Elwin,' zei Ra. 'En je hebt nu de wijzer, en dat is ook je roer.' In de verte zag Elwin straaljagers en het gezicht van een oosterse prinses met een sluier voor haar gezicht. Elwin kon alleen haar ogen een beetje zien. 'Goede reis, Elwin,' zei Ra. Er zat een papegaai op de schouder van Ra, en Elwin moest even lachen. Elwin merkte dat hij er zeilen bij had gekregen. Sommige van die zeilen gromden en bromden heel erg. daar ging Elwin. Elwin voelde zichzelf nu net een

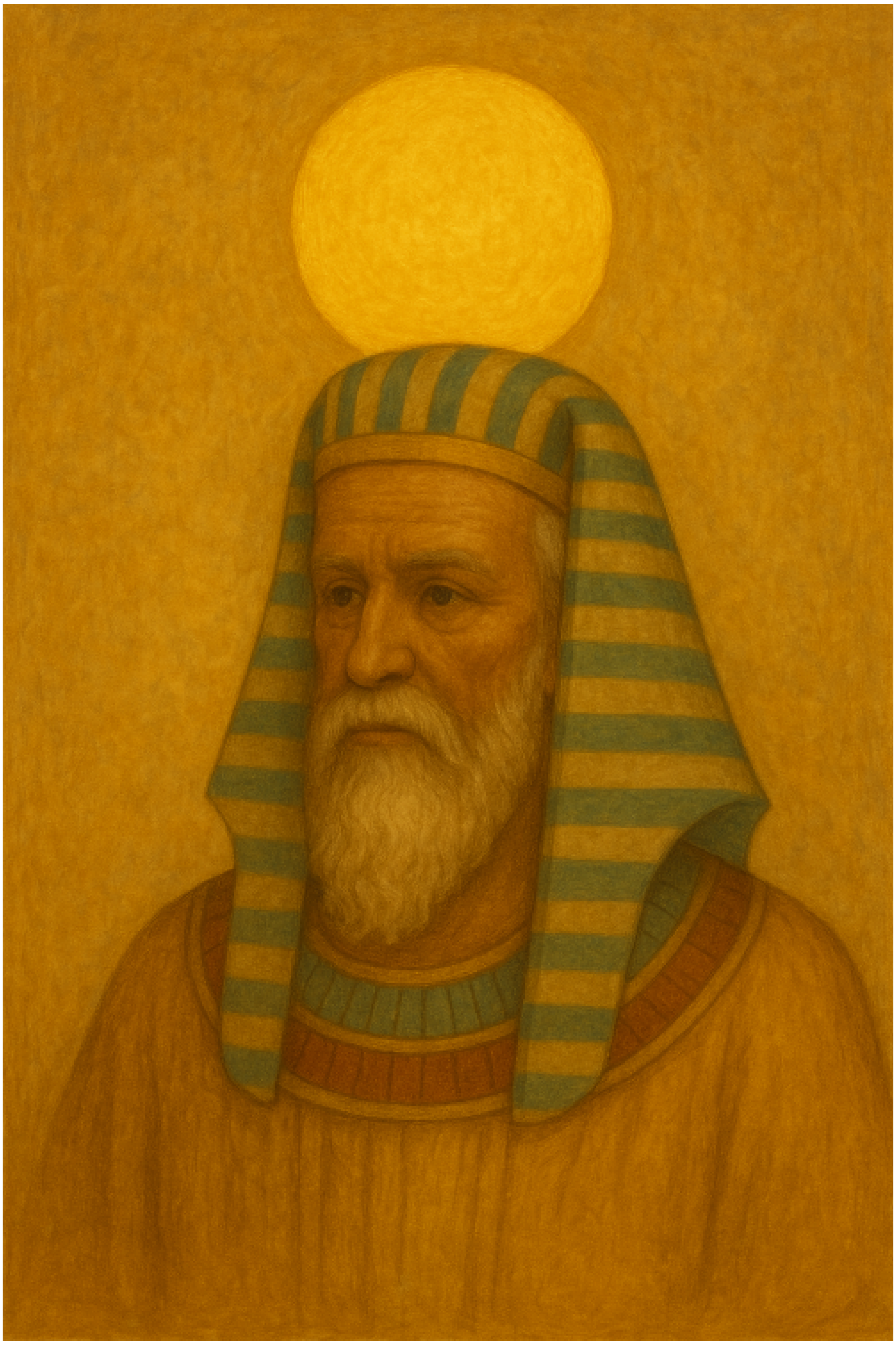

straaljager of een raket. Langzaam steeg Elwin op om door het gat in het glazen plafond te zweven. Nu moest hij leren met die nieuwe zeilen te vliegen. Wat waren dat een zware zeilen zeg. Hoe moest hij die nu bewegen ? Maar gelukkig vloog het prinsesje naast hem. Wat hij hier zag verraste Elwin erg. Overal vlogen gehandicapte drokelaarkindertjes met hun zeilschepen. Het was een prachtig gezicht. Sommigen van die drokelaarkindertjes hadden ballonen die ze loslieten. De buizen waren vol met ballonnen die voor hen uit vlogen. Wat was die ome Ra toch een aardige man. Hij had natuurlijk al die schepen voor die kindertjes gebouwd. Ineens voelde Elwin iets op z'n schouder komen. Het was een papegaai. 'Hallo,' zei Elwin, en moest even

grinniken. Elwin vond het prachtig.

Maar aan de zijkant van de buis gebeurde er ineens iets verschrikkelijks. Een slang met zeiltjes probeerde door de wand heen te breken, en plotseling was er een gat in de buis. Tientallen kindertjes werden met hun scheepjes naar buiten gezogen en kwamen in een andere buis. Elwin hoorde gegil en geschreeuw, en de vliegende slang kwam steeds dichterbij Elwin. Elwin durfde haast niet in die ogen te kijken. Het geschreeuw werd steeds luider. Plotseling hoorde Elwin de stem van Ra : 'Ronald, ga naar je kamer, jongen,' zei Ra een beetje luid. En daar draaide de slang zich om en vertrok weer door het gat. Maar waar waren de gehandicapte kindertjes nu gebleven met hun scheepjes ? Het werd erg donker in de buis, en Elwin’s zeilen begonnen veel lawaai te maken. Elwin werd er niet bang van, maar vroeg zich af wat er zou gaan gebeuren. Het leek wel alsof Elwin sneller ging. Alsof Elwin nu echt in een speedboot zat. De zeilen gingen nu als sirenes tekeer, en alles sprong voor Elwin aan de kant. Maar Elwin werd boos, erg boos. Plats, plotseling was Elwin door het glas gegaan en keek in de ogen van een zebra. Elwin voelde sap langs hem heen stromen. 'Ah, het zebrasap,' dacht Elwin, 'daarom ben ik ineens zo boos.' Elwin begon te brullen, terwijl de zebra begon te lachen. 'Elwin, Elwin,' werd er in de verte geroepen. Daar zag Elwin een oosters prinsesje in een scheepje zitten. En daar kwam ook de prinses

van Lakus 'Oh wat is het hier heet' aanzeilen.

Beiden begonnen ze het toverlied van Ra te zingen, en Elwin zong maar mee, want hij wist dat ze dan weer in het huis van Ra terecht zouden komen, op het topje van de buis :

Daar hoog in de lucht, daar wonen de piramiden, daar hoog in de lucht, zoveel tunnels zijn daar. Daar hoog in de lucht, wil je dat wel geloven, op het topje van de lucht, daar woont Ra.

Daar hoog in de lucht, daar wonen de piramiden, daar hoog in de lucht, zoveel tunnels zijn daar. Daar hoog in de lucht, dat wil je wel geloven, daar op het topje van de lucht, daar woont Ra.

Daar hoog in de lucht, daar wonen alle vogels, daar hoog in de lucht, op het topje zijn wij, daar hoog in de lucht, op het topje van die dieren, daar op het topje van de lucht, daar woont Ra.

Daar hoog in de lucht, daar vliegen de leeuwen, op het topje van de lucht, daar staat Ra. Daar hoog in de lucht, op het topje van rivieren, op het topje van de lucht, daar staat Ra.

Daar hoog in de lucht, daar vliegen krokomieren, daar hoog in de lucht, daar vliegt ome Ra, daar hoog in de lucht, op het topje van de dieren, op het topje van de lucht, daar woont ome Ra.

Hallo, ome Ra, op het topje van de bomen, hallo ome Ra, op het topje van de vla. Hallo ome Ra, op het topje van de bomen, hallo ome Ra, op het topje van de vla.

En floepsss... daar stonden ze weer in het huis van Ra. Ome Ra vertelde dat in de buizen allerlei figuren leefden die iets te maken hadden met de raadselvloeistoffen. De één had teveel leeuwenthee gedronken, en de andere teveel zebrasap. Weer een ander was misschien in de tijgerkoffie gevallen, of misschien wel in de raadselmelk. Als het te bont zou worden, dan konden ze altijd het liedje van Ra zingen om weer terug te komen in Ra's huisje. Daar konden ze van de vla van Ra eten om weer rustig te worden. Elwin nam snel even een hapje, en hoorde iemand 'hup' zoemen, heel snel. Elwin begon te grinniken, terwijl het weer begon te tollen voor zijn oogjes. Snel ging hij zitten. Dat moest even, anders zou hij vallen. 'Wees maar blij dat je de vla van Ra kent, jongen,' zei Ra.

'Wat is dat dan voor vla ?' vroeg Elwin. 'Papegaaienvla,' zei Ra. Elwin hoorde allerlei rare klakjes en snelle fluitjes. Er zaten twee papegaaien op z'n schouders. Na een tijdje had Elwin zoveel papegaaienvla gegeten dat hij bijna zelf een papegaai was geworden.

Hoofdstuk 5. Elwin en het volk van Izu

Na een tijdje stonden er ook wat piramides in de Drokelaar, waar drokelaren op konden leren ganneren. Elwin had weer veel te vertellen aan Sandra, en aan de drokelaren van het Bittere Bos. Elwin reisde vaak heen en weer, want er was nog zoveel wat hij van Egypte wilde leren. Op een dag was Elwin weer op bezoek bij Toth. Toth wilde Elwin iets laten zien, en samen liepen ze naar de kelder. De kelder was beneden het huis en ze moesten langs een lange stenen trap naar beneden. In de

kelder stonden grote kasten met flessen toverdrank. Ook stonden er vele vaten met leeuwenthee, zebrasap, tijgerkoffie en andere raadselvloeistoffen. Er stonden zelfs kruiken met papegaaienvla. Elwin glimlachte. Beneden op de vloer van de kelder was een stenen luik. Toth trok het luik open en samen klommen ze naar beneden. 'Vroeger, heel vroeger,' zei Toth, 'toen Egypte nog niet bestond, toen leefde er een volk onder de grond.' Het was er een beetje vochtig. De wezens daar leken erg veel op planten en insecten, maar door de opkomst van het Egyptische rijk werden ze steeds dieper onder de grond verdreven. 'Waarom dat dan ?' vroeg Elwin. De Egyptenaren wilden hen beschermen tegen andere volkeren. 'Oh,' zei Elwin, 'dus het was een soort schuilplaats ?'

'Ja,' zei Toth, 'de Egyptenaren waren erg goed voor deze wezens. Het volk werd Izu genoemd.' In de verte zag Elwin een zee van zebrasap, met hele hoge golven. 'Daar achter de zee daar wonen ze,' zei Toth. Elwin wilde daar best wel naar toe, maar hij wilde natuurlijk niet nog een keer in de zebrasap vallen. daar werd Elwin veel te boos van, en dat was niet altijd zo'n fijn gevoel. Gelukkig stond er een bootje aan de rand van de zee. Samen met Toth liep Elwin naar het bootje toe. Toth had een bolletje voor Elwin's neusje, zodat Elwin de zebrasap niet hoefde te ruiken. Het rook een beetje naar soep. Elwin en Toth stapten in het bootje en Toth begon te roeien. Het was wel een grote zee, zeg. Elwin was erg benieuwd naar het volk van Izu. Na een tijdje kwamen ze bij een bos aan. De bomen groeiden hier zelfs in het sap. Toen ze bij het mos waren gekomen stapte Elwin uit. 'Een goede reis, Elwin,' zei Toth, 'je bent hier bij het volk van Izu. Ik moet weer gaan.' Elwin zwaaide Toth net zo lang uit totdat hij het bootje niet meer zag. Er groeiden vele planten in het sap, maar gelukkig stond Elwin veilig op het mos. Hij hoorde wat vogeltjes fluiten, en rustig liep hij door. Na een tijdje haalde hij het bolletje van zijn neus, maar het rook nog steeds naar soep. De geur was anders dan de zebrasap, en Elwin werd er gelukkig helemaal niet boos van. In de verte zag hij een mannetje staan bij een ketel. Het mannetje leek erg

veel op een insect. Misschien was het wel een mier. 'Dag Elwin,' zei het mannetje. 'Wil je wat van onze soep ?'

'Wat is dat dan voor soep ?' vroeg Elwin. 'Paardje hup,' zei het mannetje.

'Paardje hup ?' dacht Elwin, 'wat is dat dan weer voor iets ?'

'Dat is paardensoep voor de paarden,' schreeuwde het mannetje lachend. Maar ineens trok hij weer een ernstig gezicht. Ineens begon het mannetje te hinniken en te draaien met zijn hoofdje. 'Is dit mannetje dan een paard ?' dacht Elwin. Maar toen kwamen er een paar paarden aanlopen en begonnen uit de ketel te drinken. 'Vort paard,' zei het mannetje. 'Wil je ook een slokje, Elwin ?' vroeg het mannetje. Dat wilde Elwin wel. De soep rook zo lekker. En daar begon die Elwin ineens te draaien en te hinniken. 'Als ik nu maar geen paard wordt,' dacht Elwin. De paarden waren wel prachtig. Ze hadden gouden doorzichtige vleugeltjes, en leken op insecten. 'Het zijn vliegende paardenmieren, Elwin,' zei het mannetje lachend, en trok snel weer een ernstig gezicht. Elwin voelde zich ineens zo zacht van binnen worden. Ineens stond er een tijger voor Elwin. 'Hallo, ik ben Surdatekun,' zei de tijger. Ineens stapten allerlei kleine dunne mannetjes van de tijger af, alsof het een soort motor was. De mannetjes hadden witte pakjes aan met hele zachte lichtjes aan de zijkanten van het jasje en de broek. Het waren hele lichte kleuren van paars, van geelgroen en nog wat kleuren die Elwin nooit had gezien. 'Ga maar op de motor zitten, Elwin,' zeiden de kleine dunne mannetjes. En Elwin stapte op de grote tijger. Heel zacht begon deze te zoemen, en er

kwam stoom van zijn zachte vacht af, en heel langzaam begon hij op te stijgen. Aan de kop van de tijger was een stuur, tussen de zachte haren. Na een tijdje kwam Surdatekun met Elwin weer naar beneden. 'Elwin,' zei het mannetje, 'als je genoeg van de paardensoep hebt gedronken, dan kun je zelf vliegen.' Direct begon Elwin weer van de paardensoep te drinken, en werd licht, zo licht, en weer zo zacht van binnen, zodat hij heel langzaam opsteeg. Het mannetje sprak : 'Als je ergens vliegt, en je paardensoep is op, dan komt Surdatekun je opvangen, en dan kun je met hem verder vliegen.' Dat leek Elwin wel een goed idee. Van één van de kleine dunne mannetjes kreeg Elwin gouden doorzichtige vleugeltjes. Nu was Elwin een elfje geworden. Elwin begon te lachen, maar keek snel weer ernstig. Het mannetje zei : 'Goedzo, Elwin, want als je teveel lacht, dan val je.'

En toen begonnen de mannetjes een liedje te zingen :

'Als je teveel lacht dan val je, als je boos wordt, dan glij je, op de rug van een orkaan. Als je lacht dan word je zwaarder, en kun je gaan dalen, maar lach niet teveel.

Want als je veel lacht, dan val je, en als je boos wordt, dan glij je, op de rug van een orkaan.

Krijg je dat maar zo gedaan. Wees gewoon tevreden, en huppel niet teveel, want dan

rol je over bergen, naar de top van een kameel.

Als je teveel lacht, dan val je, als je veel huppelt, dan kom je, op de rug van een kameel, vind je dat dan niet teveel. Als je boos wordt, dan glij je, en als je lacht dan word je zwaarder, en dan kom je op de grond, vind je dat dan niet te bont.

Kies maar waar je vliegen wil, maar doe het rustig aan, als je boos word ga je veel te snel, en gaat de luide bel.'

Ook de paardjes zongen mee, en het werd een dolle boel. Elwin klapte in zijn handjes van plezier. Van het insectenmannetje kreeg Elwin een kruikje met paardensoep wat nooit op zou raken. Het was een toverkruikje. Elwin nam weer een slokje en begon te stijgen. Dus als Elwin weer wilde dalen dan moest hij eventjes lachen, en dan zou hij zwaarder worden. Hij mocht natuurlijk niet teveel lachen, want dan zou hij veel te hard naar beneden vallen. Elwin had het kruikje om zijn hals hangen. Het was een heel klein kruikje, zo kon Elwin gemakkelijk drinken.

De paarden vlogen een eindje met Elwin mee, maar na een tijdje was Elwin weer alleen. Hij mocht niet te snel vliegen, want dan kon het mis gaan. In de verte stond er een grote schilpad met een poortje op z'n rug. In dat poortje zat een zeepbel. 'Wat moet dat poortje daar nou ?' vroeg Elwin zich af. Hij kon toch gewoon er langsheen vliegen ?

Ineens vloog er een mannetje naast Elwin. Het was een dwerg. 'Hallo Elwin, ik ben Bekehelm,' zei het mannetje. 'Als je door het poortje vliegt dan gaat alles heel langzaam.' Elwin begon ietsje te lachen en trok snel weer een ernstig gezicht, zodat hij net door het poortje heen kon vliegen. En ja hoor, alles kwam in de vertraging. Daar was Bekehelm weer. Wat had die ineens een lage stem. En Elwin sprak ineens ook heel traag. Elwin lachte even om zichzelf zwaarder te maken. Even landen hier. Toen trok Elwin weer een ernstig gezicht en kwam zacht op de grond terecht. 'Welkom in mijn land,' zei Bekehelm. 'Alles is hier traag. Er wonen hier dan ook hele trage wezens.' Elwin voelde zichzelf zwaarder en zwaarder worden. In de verte hoorde hij heel hard krijsen. Het waren paardenvliegen. Elwin werd niet bang van het gekrijs. Langzaam kwamen de paardenvliegen dichterbij. Ze hinnikten en draaiden met hun hoofden. Elwin raakte er snel aan gewend dat alles hier zo traag was. Achter hen was een zee van melk, die melk waar je zo bang van zou kunnen worden. Elwin had natuurlijk geen zin om daar nu van te drinken, en al helemaal niet om erin te zwemmen. De melk was een beetje groen en lijmig, en hier en daar waren er wat kleine draaikolkjes. Gelukkig stond er een bootje dicht bij de zee. Samen met Bekehelm en de paardjes ging Elwin in het bootje varen. Het was een prachtige zee, en zolang Elwin het bolletje van Toth op zijn neus had en goed in de boot bleef zitten kon er niets gebeuren.

Elwin nam nog even een slokje van de paardensoep en voelde zichzelf zo zacht en vredig van binnen worden. In de zee van melk zwommen een heleboel slangen die hun bekken wijd open deden. Elwin was helemaal niet bang voor die slangen. Ze hadden prachtige bekken, en Elwin liet wat paardensoep in één van de bekken glijden. Langzaam steeg de slang op uit de melk en vloog voor het schip. 'Dank je wel, Elwin, voor de lekkere soep,' zei de slang sloom en traag. De slangen hadden hun oogjes dicht. Het leek wel alsof ze sliepen. En weer liet Elwin wat paardensoep in een slangenkeeltje glijden. Na een tijdje zweefden vele slangen vredig in de lucht, met hun ogen dicht. Het was een prachtig gezicht, al die lichtgroene slangen. Ze gaven zelfs een beetje licht, heel zacht licht. Bekehelm was aan het roeien. Na een tijdje kwamen er allerlei zachte bubbels uit de zee omhoog zweven, waar elfjes in

zaten. Ze hadden hun oogjes dicht en bewogen zich heel traag. De bubbels werden groter en groter. Elwin liet wat paardensoep in de zee glijden. 'Dank je wel, Elwin,' zeiden de elfjes sloom en traag. Ook kwamen er wat vissen omhoog die uit het water begonnen te stijgen. Bekehelm glimlachte, en trok toen weer een ernstig gezicht. De paardenvliegen sliepen bijna, en ook Elwin begon een beetje moe te worden. Bekehelm gaf Elwin een kruikje met oranje siroop erin. 'Neem maar wat van de slangensiroop,' zei Bekehelm, 'daar ga je lekker van slapen.' Heel traag nam Elwin

een slokje en viel in een diepe slaap.

De volgende dag werd Elwin wakker, terwijl er een zachte hand op z'n hoofdje lag. Het was Bekehelm. Ze waren inmiddels aan de overkant van de zee. Elwin lag in een bedje in een hutje, en Bekehelm zat naast hem op een stoeltje. Wat was het prachtig hier. Buiten waren er een heleboel lichtgroene hangplanten en hangbomen. Bekehelm vroeg of Elwin een pepermuntje wilde. Toen Elwin erop begon te zuigen begon alles nog trager te worden. Zo traag, dat Elwin weer in slaap viel, en mooie dromen kreeg. In zo'n droom liep hij onder een groene waterval door, naar een poort in een rots. De poort leek op de vleugels van een lieveheersbeestje, met allemaal knoppen erop.

Elwin begon op de knoppen te drukken, en de poort ging open. Nu liep Elwin door een buis in de rots. De buis was doorzichtig, en aan het eind van de buis was weer een lieveheersbeestjespoort. Weer drukte Elwin op de knoppen. Er kwamen hele hoge metalen geluiden uit de poort, en de vleugels schoven opzij, zodat Elwin naar binnen kon. Hier was een holle ruimte in de grot, waar lieveheersbeestjes om een tafel heenzaten. Sommige lieveheersbeestjes hadden gezichtjes zoals Elwin, en waren een soort elfjes. Tegen de muren stonden een paar lage kastjes, waar bakjes opstonden

met deksels die wel wat op paddestoelen leken. Als een elfje of lieveheerstbeestje het klepje open deed spoten er straaltjes omhoog, en begon het bakje heel hoog te piepen en te slikken. Elwin vroeg zich af waar dat voor was. Maar daar kwam Elwin snel genoeg achter. Toen alle bakjes open stonden kwamen de straaltjes tezamen boven de tafel waar het begon te druppelen. Iedereen kreeg een druppeltje, ook Elwin. Elwin likte er eens aan, en wat er toen gebeurde : Elwin viel in die droom in slaap. Hoe kan dat nou ? Kun je ook dromen dat je in slaap valt ? Ja dat kan, want dit was een echte toverdroom van de toverpepermunt van Bekehelm.

En toen Elwin in die droom weer in slaap was gevallen, kreeg hij weer een droom. Hij droomde dus dat hij aan het dromen was. Dat was dus een droom in een droom.

Zou jij dat wel willen ? Elwin wilde dat wel. Luister maar : En toen droomde Elwin dat hij weer door een buis liep. Het was zo glad op de grond dat Elwin gleed. Elwin gleed heel snel naar een nieuwe poort met lieveheersbeestvleugels. Boem, daar botste Elwin er tegenaan, en het deurtje vloog open. 'Niet van de sap drinken,' riep iemand. Overal vloeide zebrasap om Elwin heen. Het sap gleed over de draadjes van een .... spinnenweb ... Er waren een paar draadjes waar de zebrasap niet vloeide. Elwin had geen zin om boos te worden, dus hij nam een draadje waar de zebrasap niet langsheen gleed. 'Elwin hierheen,' riep een stem. Maar in de verte kwam er leeuwenthee

aanglijden. Oh, Elwin had ook helemaal geen zin om verdrietig te worden, dus snel sprong Elwin naar een ander draadje. In het midden van het web was een badje waar de groene melk in zat waar je zo bang van kon worden. En daar zwom de spin. Hij klom op het web en dook weer terug in de melk. Toen Elwin dichterbij was gekomen, zag hij ook kleine lieveheersbeestjes en elfjes drijven. Snel liet hij wat paardensoep in het badje glijden, en begon het ook richting de diertjes te spuiten. Zo konden ze langzaam opstijgen. Boven hen was tunnel die omhoog ging. Maar oh, wat werd de spin boos, en begon zebrasap naar Elwin te spuiten. Elwin dacht : 'Waarom wil de spin mij boos maken, maar toen herinnerde Elwin het liedje van de surdatekun-mannetjes :

'Als je teveel lacht dan val je, als je boos wordt, dan glij je, op de rug van een orkaan. Als je lacht dan word je zwaarder, en kun je gaan dalen, maar lach niet teveel.

Want als je veel lacht, dan val je, en als je boos wordt, dan glij je, op de rug van een orkaan.

Krijg je dat maar zo gedaan. Wees gewoon tevreden, en huppel niet teveel, want dan rol je over bergen, naar de top van een kameel.

Als je teveel lacht, dan val je, als je veel huppelt, dan kom je, op de rug van een kameel, vind je dat dan niet teveel. Als je boos wordt, dan glij je, en als je lacht dan word je zwaarder, en dan kom je op de grond, vind je dat dan niet te bont.

Kies maar waar je vliegen wil, maar doe het rustig aan, als je boos word ga je veel te snel, en gaat de luide bel.'

Elwin mocht dus niet boos worden, want dan zou Elwin uitglijden. Maar oei, hij werd geraakt door een straal van het rode zebrasap. Elwin brulde. Oef, wat was dat spul heet. En daar gleed Elwin uit, en kwam op een draadje terecht wat hem naar beneden trok tegen een bel aan. De bel begon zo luid te rinkelen, dat alle elfjes en lieveheersbeestjes weer begonnen te zakken, totdat ze allemaal weer in de melk lagen. De spin begon te lachen, en Elwin werd boos, zo boos ... maar dat moest hij niet doen. Snel nam hij een slokje van de paardensoep, en begon weer te stijgen. Weer spoot hij de paardensoep in de melk en in de mondjes van de diertjes, en die begonnen ook weer op te stijgen. Ook spoot Elwin wat naar de spin toe. Die vond het ook wel lekker en begon ook te stijgen. 'Dit is eigenlijk veel leuker dan op dat nare spinnenweb te blijven,' zei de spin. En samen vlogen ze door de tunnel omhoog. Maar toen kwamen er allemaal straaltjes van zebrasap uit de muur en ze werden daar allemaal zo boos van. Maar aan het eind van die tunnel hing een pepermunt, en Elwin zei tegen de spin : 'Vlug, spuit wat zebrasap naar de pepermunt.' Toen de spin dat deed begon de pepermunt terug te spuiten met pepermunt en ze vielen allemaal in slaap, en konden in de pepermunt naar binnen zweven, terwijl er een luikje netjes

achter hen dichtging. Ze waren gered. Nu droomde Elwin natuurlijk weer. Elwin zag een dromenladder voor zich met draadjes druipende van lieveheersbeestjes-druppels. Langzaam klom Elwin omhoog, terwijl Elwin in de verte de straaltjes van de toverbakjes zag. In de verte, achter de straaltjes zag Elwin een waterval komen uit de bek van een lieveheerstbeestje. Langzaam klom Elwin naar binnen. Elwin kwam in een enorme zaal terecht, waar zoveel groene melk stroomde. Weer zag Elwin kleine draaikolkjes en slapende slangen met hun bekjes wijd open. Weer liet Elwin paardensoep in hun bekjes glijden, maar Elwin merkte dat hij nu ook een kruikje met pepermuntdrank had. Langzaam liet hij het in hun keeltjes glijden, en de slangen

stegen op in de grote zaal. Elwin nam zelf ook nog een slokje en begon ook te stijgen. Het smaakte hetzelfde als de drank van de lieveheersbeestjes. Voor hem verscheen weer een spin. Ditmaal nog verschrikkelijker dan de vorige. Elwin werd er een beetje bang van. De spin was enorm groot, en had een web gesponnen met een zon in het midden. Langs de draadjes kwam pijlsnel vloeistof aanglijden op Elwin af. Maar Elwin wilde geen groene melk, zebrasap of leeuwenthee. Snel nam Elwin een slokje van de pepermuntdrank en kon weer in een droom wegvluchten. Dit was wel spannend. Het was echte dromendrank, toverdrank. Maar waar was Elwin nu eigenlijk voor op de vlucht ? Was het niet allemaal gewoon een droom ?

Ineens was Elwin weer wakker. Hij lag nog steeds op zijn bedje, en Bekehelm zat nog steeds naast hem.

Hoofdstuk 6. De Drie Toverdranken

Buiten speelden er wat lieveheerspaardjes. Elwin vroeg zich af waar hij terecht was gekomen. De natuur was hier zo prachtig. Er waren hier paardenvlinders en ook paardenbijen en paardenwespen. Elwin vertelde aan Bekehelm wat hij had gedroomd, en vroeg aan Bekehelm of hij niet iets wist waardoor Elwin geen last meer zou hebben van het zebrasap wat hem boos maakte, de leeuwenthee die hem verdrietig maakte, en de groene melk die hem zo bang maakte.

Bekehelm zei dat hij nog wel een toverliedje van Ra kende, waarmee je alles kon splijten. Er waren verderop drie zeeen van deze vloeistoffen, die alle drie zo woest en zo groot waren, dat je daar alleen maar overheen kon als je ze kon splijten. Dan zou je drie toverdranken ontdekken, achter deze zeeen.

Het was een toversplits-liedje :

Zeeen, beste zeeen, 't is uit met het verdriet,

Zeeen, woeste zeeen, die thee die lust ik niet,

Koffie, lekk're koffie, naar boven nu, heel snel,

Koffie, beste koffie, zeg trek eens aan de bel,

Zeg golven ga nu aan de kant, ik maak een pad, ik maak een rand,

Zeg golven, ga nu gauw heel vlug naar jullie huisjes terug.

Met dit liedje had Elwin de drie zeeen snel gespleten. Wat ging dat makkelijk zeg. De drie nieuwe toverdranken hingen in drie kruiken aan een boom in de verte. Op de eerste kruik zat een spinnetje : 'Toe maar, Elwin, drink het maar. Het is wel een beetje bitter, maar het is heel goed voor je.' En Elwin nam een slokje. Het was een bruine

harige kruik met bruin sap erin. Oei, wat smaakte dat bitter, zeg. Elwin dacht aan de drokelaren van het Bittere Bos. Die drinken ook altijd van die bittere drankjes. Het spinnetje heette Goudkeeltje. 'Nou, Goudkeeltje, waar dient dit sap eigenlijk voor ?' vroeg Elwin. 'Elwin, dat is wijsheidssap. Daar word je heel wijs van. De rechters gebruiken het in dit bos om recht te kunnen spreken,' zei Goudkeeltje. Elwin ging er een beetje ernstig van kijken. 'Je hebt het straks nodig, Elwin, want er is in dit bos veel lach-koffie, en je weet het, hè, als je teveel lacht, dan val je.' Ja, Elwin herinnerde zich het liedje van de surdatekun-mannetjes nog wel. En Elwin herinnerde zich ook de tijgerkoffie nog wel, waar je zo van moest lachen. Het spinnetje gaf Elwin een klein bruinharig kruikje voor om z'n nek. Hij zou dan altijd het

wijsheidssap bij zich hebben. Het was een toverkruikje waarvan het sap nooit op zou raken.

Toen liep Elwin naar de tweede kruik. Hierop zat een mier. 'Hallo Elwin,' zei de mier, 'dit sap is wel erg zuur, maar als je het drinkt dan kun je alle raadsels oplossen. Het is het sap dat alles weet.' Elwin keek naar de oranje harige kruik waar de mier op zat. Voorzichtig nam hij een slokje uit de kruik. Ja, wat was dat zuur, zeg. Ook van de mier kreeg Elwin een klein toverkruikje met toversap wat nooit op zou raken. Toen liep Elwin naar de derde kruik, waar een kakkerlak opzat. 'Elwin, in deze blauw harige kruik zit telefoonsap. Hiermee kun je met iedereen praten, wie je maar wil. Ook al zijn ze heel ver weg, dat maakt niks uit.' Tjonge, wat zou Elwin graag eens met Sandra willen praten. Snel nam Elwin een slokje van het blauwe sap en zei : 'Hallo, Sandra, kun je me horen ?' In de Drokelaar kreeg Sandra de schrik van haar leven. Ze was net de was in de tuin aan het uithangen en hoorde Elwin's stem. 'Ach, ik zal het me wel verbeelden,' dacht Sandra. Maar toen hoorde ze weer Elwin's stem. 'Ja, Sandra, ik ben het echt, hoor, ik heb wat van het telefoonsap gedronken, dat is een toverdrank.' Sandra schoot in de lach. Snel fluisterde ze : 'Elwin, wat een verrassing. Ik ben zo blij je stem even te horen.' Snel rende Sandra naar binnen en ging op de bank zitten. Het werd een lang gesprek. Dat wil je natuurlijk wel geloven. Ook van de kakkerlak kreeg Elwin een toverkruikje. Nu had hij het telefoonsap altijd bij zich. Het telefoonsap kwam van een vreemde vrucht. Omdat dit zo'n prachtig kado was voor Elwin wilde hij graag weten wie die boom had laten groeien. De boom zelf stond heel diep in het bos. 'Hallo Elwin,' hoorde hij iemand zeggen. Het was de eigenaar van de boom met de telefoonvruchten, een lieveheersleeuw. Floep, daar stond Elwin ineens in de grote telefoonzaal. Hier werden de vruchten gemaakt. In de verte zag hij de leeuw al aan komen vliegen. De leeuw had prachtige lieveheersbeestvleugels. 'Als je praat nadat je het telefoonsap in hebt genomen, dan gaat er een blauwe bubbel naar degene die je wil spreken, en er komt een blauwe bubbel om je eigen hoofd. Dan kun je met elkaar praten. Aan het einde van de zaal was een klein poortje in de vorm van een blauw oor. Samen met de leeuw ging Elwin daar naar binnen.

Nu was hij in een zaal vol met lieveheerspaardjes, maar er liepen ook overal kleine clowntjes rond die met tijgerkoffie spoten. De lieveheerspaardjes moesten telkens erg lachen, en vielen voortdurend op de grond. 'Dat is gevaarlijk,' dacht Elwin. Snel nam hij wat van het bittere wijsheidssap. Het was echte berensap. Met grote stappen stapte Elwin naar voren, en spoot op de paarden. Ineens keken ze heel ernstig, en bedankten Elwin dat hij hen geholpen had. Maar de kleine clowntjes werden erg boos en begonnen weer te spuiten. Toen nam Elwin een slokje telefoonsap en begon tegen ze te praten. Er verschenen blauwe bubbels om hun hoofdjes. En Elwin spoot er ook wat

bitter sap in. Ineens keken ze heel ernstig. Elwin spoot ook wat paardensoep naar hun toe, zodat ze begonnen te zweven. Als ze nu nog zo hard zouden lachen, zouden ze naar beneden vallen, en als ze boos zouden worden, zou de orkaan hun wegblazen. Elwin had dat liedje goed onthouden. Samen met de lieveheerspaardjes ging Elwin door het volgende oortje heen. Dat had Elwin goed opgelost. Toen ze door het poortje waren gegaan, klapte het deurtje stevig achter hun dicht. Nu waren ze weer in het bos. De lieveheerspaardjes begonnen met hun vleugeltjes te wapperen. Maar het gevaar was nog niet voorbij. In de bomen zaten vogels die met de lachkoffie begonnen te spuiten, en Elwin nam snel weer een paar slokken berensap. Elwin kreeg een ernstig gezicht, zo ernstig dat hij bijna boos begon te worden. Hoe kon dat nou ? Hij dacht dat hij de zebrasapzee die zo boos kon maken had gesplitst met het toverliedje. Weer nam Elwin een slokje van het bittere sap, en weer eentje. Plotseling hoorde hij een stem : 'Elwin, je moet veel van dit sap drinken, want het rode zebrasap zit je nog steeds op de hielen. Een fee stond voor hem in een lichtblauwe jurk. 'Kijk eens achter je ?' zei de fee. En toen schrok Elwin zo verschrikkelijk, want daar zag hij de zebrasapzee met huizenhoge golven recht op hem afkomen. 'Elwin, als je lang genoeg blijft drinken, vertrekt de zee weer,' zei de fee. En Elwin bleef drinken en drinken, net zolang totdat de zee zich weer terugtrok. Toch merkte hij dat het gelach

van de vogels hem boos probeerden te maken. En hij wist dat als hij boos zou worden, dan zou de orkaan hem weg laten glijden. En waar naartoe ?

'Drink van de toversappen, Elwin,' zei de fee. 'Je hebt ook nog de pepermuntdrank om te dromen, en de paardensoep om te vliegen. Probeer ze allemaal uit, en leer ermee je weg te vinden.' Toen was de fee verdwenen, maar in de verte hoorde hij haar nog zeggen : 'Je zult telkens weer nieuwe toverdranken erbij vinden. Vaarwel Elwin.'

Maar Elwin wilde niet dat de fee weg zou gaan. Snel nam hij wat telefoonsap in en riep : 'Kom terug, lieve fee, kom terug.' De fee kreeg een blauwe bol om haar hoofd,

en zei : 'Goed, Elwin, omdat je zo vasthoudend bent, zal ik bij je terugkomen.' En daar kwam de fee weer aanvliegen. 'Zeg fee,' zei Elwin, 'waarom vloog je nu ineens weg ? Dat is toch helemaal nergens voor nodig ?'

'Elwin,' zei de fee, 'je moet leren je eigen weg te vinden. Ik kan niet altijd bij je zijn.'

Maar Elwin vond het niet eerlijk. De fee zou hem vast goed kunnen helpen. Uiteindelijk bleef de fee maar bij hem. 'Goed, Elwin, ik zal bij je in de buurt blijven. Roep me als je me nodig hebt,' zei de fee. 'Nee,' zei Elwin, 'ik wil met je praten. En wel nu.' De fee moest even grinniken. 'Je bent wel een erg vastberaden mannetje. Wat wil je dat ik voor je doe ?' vroeg de fee. 'Ik wil niet boos worden,' jammerde Elwin. Dat is in dit land veel te gevaarlijk. Het doet pijn, ik word er verdrietig van, en dan komt er een orkaan die me wegblaast. Die toverliedjes en toverdrankjes van jullie werken nooit lang.'

'Elwin, Elwin,' zei de fee weer. 'Je moet leren toveren. En je hebt veel meer toverdrankjes nodig. Je moet ook niet vergeten dat de dingen waartegen je vecht ook toverkracht hebben. Het is een gevecht.'

'Maar ik ben moe van het vechten, mevrouw de fee,' zei Elwin weer. 'Wanneer leer je me eens wat nieuwe toverliedjes, of geef je me eens wat nieuwe toverdrankjes.'

'Elwin,' zei de fee, 'dan moet je veel meer gaan dromen. Neem eerst maar weer even een slokje van de pepermuntdrank.' En dat deed Elwin en viel direct in slaap. De goede fee nam hem mee naar haar luchtkasteel, waar ze hem neerlegde in een bedje. Nu kon Elwin alles weer even vergeten om te dromen.

En de fee begon zacht een slaapliedje voor Elwin te zingen :

'Droom maar fijn, Elwin klein,

Droom maar zacht, Elwin pracht,

Je hoeft niet meer te strijden, en uit is nu je lijden,

Droom maar fijn, Elwin klein,

Droom maar zacht, Elwin pracht,

want morgen is een nieuwe dag,

Droom maar zacht.'

En Elwin begon zo mooi te dromen. Elwin brulde in allerlei kleuren, en een orkaan nam hem mee. Maar dat was helemaal niet eng. De orkaan kwam ook in allerlei kleuren, en Elwin mocht weer van de zebrasap drinken, en ditmaal had het alle kleuren van de regenboog.

In de verte hoorde Elwin een liedje :

Boos zijn, boos zijn, wat een gedoe,

Boos zijn, boos zijn, is dat nou wel goed,

Soms heb je zoveel vragen, en begrijp je het niet goed,

Boos zijn, boos zijn, wat een gedoe,

Boos zijn, boos zijn, is dat wel goed,

Soms gaat het niet zoals je wil,

Soms doet iets pijn, en je geeft een gil,

Boos zijn, boos zijn, wat een gedoe.

Toen kwam Elwin bij de zebraboom aan. Hier groeiden vruchten in lichtblauwe kleuren. Maar toen werd Elwin wakker, en zag de fee voor hem staan. 'Elwin,' zei de fee. 'Als je nu weer telkens van het pepermuntsap drinkt, dan ga je van droom tot droom, totdat je in het topje van de zebraboom bent gekomen.' Dat deed Elwin, en telkens in elke droom nam hij weer een slokje en uiteindelijk was Elwin aan het topje van de boom gekomen. Hij was ineens zo klein. 'Ja,' zei een mannetje, 'hoe hoger je komt hoe kleiner je wordt. Alles wordt hier kleiner.'

Nu was Elwin dan aan het topje gekomen van de zebraboom. Alles was hier zo blauw, en lichtblauwe mannetjes renden hier rond. In de verte stond een kasteel. 'Ja,' zeiden de mannetjes, 'Elwin, daar wonen de jongens van lynx.'

'Wat is dat dan weer,' vroeg Elwin. 'Dat zijn obers,' zeiden de mannetjes weer. 'Zij werken in het kerstfeest-restaurant.'

'De wat ?' vroeg Elwin. 'Kerstfeest-restaurant,' zeiden de mannetjes weer, 'daar kun je dromen eten.' Elwin begon ervan te gapen. Hij zou wel wat dromenpudding of dromentaart lusten. 'Dan moet je naar de jongens van lynx,' zeiden de mannetjes.

In het kasteel stonden allerlei tafeltjes, en de jongens van lynx renden heen en weer met bakjes en flesjes. Vaak waren dat gestreepte flesjes en bakjes, en soms in de vorm van een piramide, of in de vorm van een paddestoel. Elwin moest er wel van grinniken. Wat een grappig kasteel. Het leek wel een beetje op een oosters Arabisch paleis. 'Ga maar zitten, Elwin,' zei een jongen van lynx tegen hem. Elwin ging zitten en kreeg een slabbetje voor. Hier kon je je dromen zelf uitkiezen, en dan moest je gewoon eten. Elwin koos een paarsgroen gestreepte dromenpudding uit. Het leek wel drilpudding, en Elwin begon te eten. Het smaakte allemaal een beetje scherp en zuur, en Elwin begon op te stijgen met z'n tafeltje en stoeltje. 'Dag Elwin,' riepen de jongens van lynx. Elwin vond het maar vreemd. Elwin vloog door het dak naar buiten en kwam boven een meertje terecht achter het kasteel. Elwin werd erg moe, en viel in slaap. Wat was Elwin nu diep in dromenland zeg. In de verte kwam er een mannetje in de lucht op hem aflopen. Het was een sprekend bolletje, rood met blauwgolvende strepen. Op zijn hoofdje had hij een staartje. 'Dag Elwin, ik ben Dia Doko,' zei het mannetje. In de verte zag Elwin allemaal kerstbomen staan met papegaaien erop. 'Welkom in papegaaienland,' zei Dia Doko. Het mannetje had een heel zacht stemmetje. Elwin zag dat er allemaal vla en pudding stroomde uit die kerstboompjes. 'Daar maken ze natuurlijk die droomtaarten van,' dacht Elwin.

't Is tijd voor de koffie,' hoorde Elwin iemand heel snel zeggen. En tussen de vla door begon koffie te stromen. Elwin begon er een beetje van te grinniken. 'Misschien is dat wel weer die lach-koffie,' dacht Elwin. Op het schoudertje van het mannetje zat nu ineens een papegaai met een tijgerkop. 'Ohhhh,' schreeuwde Elwin, maar gelukkig was hij net niet bang. Elwin deed wel even een stapje achteruit.

'Hallo,' zei de tijgerpapegaai, 'is dat nou Elwin uit de Drokelaar ?' Wat praatte die vogel snel zeg. 'Ja,' zei Dia Doko, 'dat is hem.' De tijgerpapegaai maakte een buiging met z'n hoofd, en Elwin deed dat ook, terwijl hij z'n mutsje afnam. Toen begon de papegaai even te brullen. Elwin moest er wel om lachen, een brullende papegaai.

'Dit komt allemaal op TV, hè,' zei Dia Doko. Elwin keek hem even verbaasd aan. 'Ja,' zei het mannetje weer, 'op de dromentelevisie.' Het mannetje haalde een klein televisietje uit z'n zak, wat direct begon te groeien. Dia Doko drukte op een knopje, en Elwin zag zichzelf op de televisie. 'Wat grappig,' dacht Elwin. 'Nu kunnen ze over jou dromen, Elwin,' zei Dia Doko. Maar Elwin wist niet over wie het mannetje het nu allemaal had. Op het televisietje stond een klein beeldje van de kerstman. Dia Doko nam het beeldje in z'n handje en begon het te bewegen. Ineens zag Elwin allerlei andere dingen op het schermpje. 'Zo krijg je weer andere dromenzenders,' zei het mannetje. Elwin vond het maar wonderlijk.

'Het is een wespentelevisie,' zei het mannetje, 'gemaakt door Echo.'

'Wie is Echo dan weer ?' vroeg Elwin. 'Dat is het mannetje dat de dromentelevisie heeft gemaakt,' zei het mannetje weer. 'Ja maar wie ... Laat maar,' zuchtte Elwin. Elwin begon steeds meer moe te worden. Alles begon voor Elwin's oogjes te duizelen.

Klikklak, daar werd Elwin weer wakker. De fee stond voor hem. Elwin was erg moe, en het leek wel alsof de dromen hem nog meer moe maakten. 'Hier, Elwin,' zei de fee, en gaf hem een flesje slangensiroop. 'Neem dit maar in, dan slaap je zonder te dromen.' Elwin nam een slokje en viel in een diepe slaap. De fee bracht Elwin toen helemaal terug naar de Drokelaar en legde hem in zijn eigen bedje. Toen Elwin de volgende dag wakker werd zei hij tegen Sandra : 'Sandra, ik heb toch zo lekker geslapen. Ik heb wat slaapsiroop gehad van een goede fee.' Toen Sandra en Elwin naar beneden liepen zagen ze de fee in de kamer zitten. Ze was naar de piano's aan het kijken. 'Dag, goede fee,' zei Sandra, 'wat bent u aardig dat u Elwin bij me hebt teruggebracht.'

'Ja,' zei de fee. 'Elwin werd een beetje moe van alle avonturen en dromen.' Sandra glimlachte. 'Ik ben zo blij dat hij weer thuis is, en ik zal hem wel eens wat vaker die slaapsiroop geven als hij weer te druk is,' zei Sandra. De fee glimlachte. De fee had gouden glanzende haren. 'Ik ben Izu, de goede fee,' zei de fee. 'En het land Izu is naar

mij genoemd.' Haar jurk was lichtblauw en gaf zacht licht. Het was prachtig in de kamer, als een zachte lamp. 'Je mag hier wel blijven, hoor, Izu, mevrouw met de gouden haren,' zei Sandra. De fee glimlachte. 'Ja,' zei de fee, 'Elwin wilde ook al dat ik bij hem bleef. Ik zal in ieder geval in de buurt blijven.' Sandra glimlachte.

Hoofdstuk 7. Oh zo moe

Elwin dacht er nog wel eens aan om terug te gaan naar de zebraboom. Dat was eigenlijk heel erg simpel, gewoon door telkens een slokje pepermuntsap te drinken, van droom tot droom. Dat kon Elwin gewoon thuis doen. Daar hoefde hij helemaal niet voor op reis. Maar Elwin werd oh zo moe van die dromen, en van alles wat er boven die zebraboom gebeurde. Elwin zou voorlopig heel veel van de slaapsiroop willen drinken om heel diep te slapen, zonder te dromen. Wat maakte hem dan eigenlijk zo moe ?

De fee had een dromenhelm voor Elwin, waarin de wespentelevisie zat. Zo kon Elwin veel beter zijn dromen uitkiezen. Elwin ging in zijn stoel zitten en deed de dromenhelm op zijn hoofdje. Het was een lichtblauwe bol. Elwin kon zo kiezen uit een heleboel schermpjes die dan groot zouden worden. Boven de schermpjes stond er vaak boven waar het over ging. Elwin koos voor het schermpje met 'Echo' erboven geschreven, want Elwin wilde graag eens praten met het mannetje dat de dromentelevisie had gemaakt. Elwin floepte door het schermpje heen, alsof hij door een deurtje ging, en kwam terecht in een bootje op een riviertje of meertje van raadselmelk, de groene melk. Weer zag hij slapende slangetjes drijven met hun bekjes wijd open. Elwin moest erom grinniken en liet weer wat paardensoep in hun keeltjes glijden. Langzaam kwamen de slapende slangen uit het meertje omhoog zweven. Gelukkig zat Elwin in een bootje, want als Elwin in het meertje zou zwemmen zou hij erg bang worden. Het was de groene melk van de angst.

Aan het einde van het riviertje zat een mannetje met een rond brilletje. 'Dag,' zei het mannetje, 'ik ben Echo. Ben je al bang ?'

'Wat is dit nou ?' dacht Elwin. 'Ik ben niet bang, en ik heb ook geen zin om het te worden,' zei Elwin. 'Nou, dan kun je de dromenhelm wel vergeten,' zei Echo, 'want dat ding werkt alleen maar op angst.'

Toen werd Elwin wel een beetje boos op dat mannetje die Echo heette, en zei : 'Zeg meneer de Echo, als je maar niet denkt dat ik bang wil gaan worden om naar jou rare televisie te kijken, zeg. Ik ben voor jou niet bang, en ik ben ook niet van plan het te worden.'

'Nou, dan moeten we hier afscheid van je nemen, Elwin,' zei Echo, en floep, daar zat

Elwin ineens met zwart beeld in z'n helm. Elwin deed de helm van z'n hoofd en gaf het weer aan de fee. 'Deze Echo, meneer de Echo, wil me bang maken,' schreeuwde Elwin. 'Rustig maar,' zei de fee, 'weet je zeker dat hij dit bedoelt ?'

'Ja,' zei Elwin boos en luid, 'hij zei dat als ik niet bang zou zijn, dan kon ik niet naar zijn televisie kijken. Wat een rare televisie. Ik heb er geen zin meer in. Sandra, probeer jij het maar eens.'

Toen deed Sandra de helm op en koos voor het schermpje van Echo. Ook Sandra kwam in een bootje terecht in de rivier van groene melk, en ontmoette aan het eind

van de rivier het mannetje. 'Zeg mannetje,' zei Sandra, 'wat is er toch met Elwin aan de hand ?' vroeg Sandra. 'Ach,' zei het mannetje, 'Elwin begrijpt het verkeerd.'

'Nou,' vroeg Sandra, 'waarom leg je het hem dan niet beter uit ?'

'Omdat hij boos begon te worden, en we hebben niks aan boze drokelaren,' zei Echo.

En toen begon Echo te vertellen. Als je de groene melk mengt met het rode sap van de zebra, dan word je daar heel voorzichtig van als je het drinkt. En als je voorzichtig bent geworden, dan kun je goed kiezen waar je naartoe wilt. 'Oh, dus het is eigenlijk een voorzichtigheidshelm, een soort rem ?' vroeg Sandra. 'Ja,' zei het mannetje, 'en deed een bekertje groene melk in een flesje rood zebrasap. Hij klutste het even met een lepeltje door elkaar, deed de dop op het flesje en begon flink te schudden. 'Zo, Sandra, drink hier maar eens iets van,' zei Echo. Toen Sandra er een slokje had genomen voelde ze zich ineens helemaal niet meer moe. Ze voelde zich voorzichtig worden, en er kwamen nu een heleboel schermpjes bij waaruit ze kon kiezen. De schermpjes waren nu ook veel duidelijker te zien. 'Voorzichtigheid is een leuke manier om bang te zijn. Dat is eigenlijk bang zijn op een hele andere manier,' zei het mannetje. Toen begreep Sandra het. 'Ja, dat zal ik dan wel aan Elwin vertellen,' zei Sandra.

Elwin was blij toen hij het verhaal hoorde. Hij kwam onderweg altijd zoveel groene melk en rood zebrasap tegen, en nu wist hij wat hij ermee moest doen : mengen. Als boos zijn wordt gemengd met bang zijn, dan word je daar voorzichtig van, en dat is heel belangrijk. Elwin nam ook een slokje van het mengsel dat Sandra had meegenomen, en was direct niet meer zo moe. Elwin begon er een beetje van te grinniken. Dit is inderdaad een leuke angst. Een angst waar je zelfs van zou kunnen schaterlachen. 'Heb je nog wat tijgerkoffie in de kast staan, Sandra ?' vroeg Elwin. 'Dan gooien we dat er doorheen voor dolle pret.' En ja, hoor, er was nog genoeg van die lach-koffie in de kast. Elwin gooide wat druppels door het mengsel heen en het werd een dolle boel. Dat wil je natuurlijk wel geloven.

Hoofdstuk 8. Terug naar Izu

Elwin besloot meerdere mengseltjes te maken van de vele drankjes en sapjes die hij altijd tegen kwam. Al snel waren er door heel de Drokelaar heen winkeltjes met allerlei toverdrankjes. Die winkeltjes heetten Dika Doko's. Elwin had deze naam bedacht voor de winkels, omdat hij dacht dat het mannetje bij de papegaaienpoort achter het kasteel van de jongens van lynx zo heette. Maar dat mannetje heette Dia Doko.

Maar nu bleek het dat Dika Doko een broertje was van Dia Doko. In de winkeltjes

werden allerlei mengseltjes verkocht, en op een dag kwam Dika Doko bij Elwin in zo'n winkeltje op bezoek. Elwin was aan het praten met het drokelaarvrouwtje van het winkeltje in Paarsgouddorp. Het vrouwtje heette Kaboutervrouwtje Rivierbloem. Dika Doko kwam binnenstappen en deed zijn hoedje af. Onder zijn hoedje had hij een staartje net als zijn broertje Dia. 'Dag Elwin,' zei het mannetje. En hij keek even naar Kaboutervrouwtje Rivierbloem. Het mannetje had een heel hoog stemmetje. Snel begon het mannetje van een paar toverdrankjes te drinken. 'Ik kom even kijken of de mengseltjes goed zijn,' zei het mannetje. 'Ik wil jullie wel leren hoe je goed kunt mengen, en ik heb wel een boekje met daarin de beste mengsels voor je.' Het was een

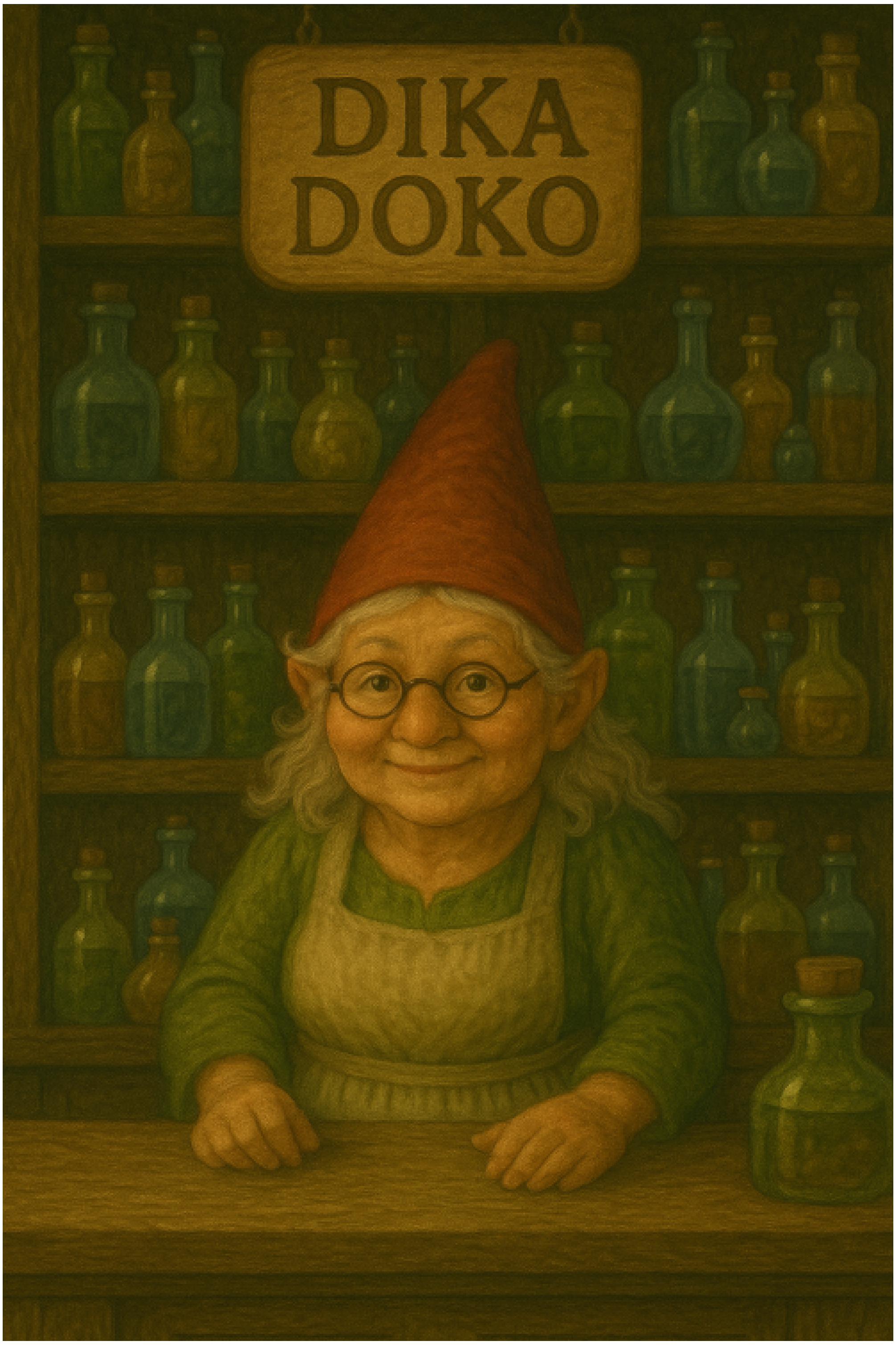

toverdrankjesboek, en het mannetje drukte het in Elwin's handjes. 'Zo Elwin, lees dit maar eens.' Maar Elwin gaf het boekje aan Kaboutervrouwtje Rivierbloem en zei : 'Daar heeft Kaboutervrouwtje Rivierbloem mooi de tijd voor. Ik moet weer vertrekken.' Ja, Elwin had natuurlijk wel wat anders te doen dan in winkeltjes te gaan staan en allerlei drankjes te mengen.

Elwin rende de stoep op en wist niet hoe snel hij uit Paarsgouddorp moest komen. Maar het mannetje rende achter hem aan. 'Elwin, Elwin,' riep het mannetje, 'waarom loop je nou weg voor mij ?' Het mannetje was erg snel, en al snel rende hij naast

Elwin. Het mannetje was een ronde bol, net als zijn broertje. Samen renden ze naar het dorpje waar Elwin woonde. Elwin hield wel van een eindje hardlopen. Bij Elwin's huisje aangekomen liepen ze samen naar binnen, en gingen naar de huiskamer. Sandra was in de keuken aan het koken. Plotseling gaf ze een gil. Er stond een rode tijger voor het keukenraam. 'Ach,' zei Dika, 'dat is gewoon een vriendje van me. Daar hoef je niet bang voor te zijn.' En toen ging Sandra weer gerust verder met het maken van taart. Ze maakte die taart van het Egyptische snoep wat Elwin een tijdje geleden voor haar had meegebracht.

Elwin wilde graag terug naar Izu. Elwin wist wel dat hij daar alleen via Egypte kon komen. De fee Izu was even boven aan het baden. Elwin klopte op de deur : 'Lieve fee, kun je mij en Dika Doko straks even naar het land Izu brengen ?' Maar de fee zou met Sandra gaan winkelen. Dika Doka wist wel wat : 'De rode tijger kan ons wel brengen.' En toen Elwin z'n spullen had gepakt sprongen ze met z'n tweeen op de rode tijger. Wat kon die hard rennen zeg, en al snel waren ze in het Bittere Bos op weg naar de gestreepte wolkentrap. Eerst moesten ze weer helemaal naar Lakus, en dan naar het huis van Toth, om door de kelder in Izu te kunnen komen. Toen ze daar aankwamen leek het wel alsof alles veranderd was. Elwin kende het bijna niet terug. Maar Toth vertelde Elwin dat dit een andere trap van de kelder was, die in een ander deel van Izu terechtkwam.

Deze trap leidde hen diep, zo diep. Maar omdat ze alle drie op de rug van de tijger zaten ging het heel snel. Toen ze heel diep op de trap waren aangekomen, zag Elwin daar allerlei stroompjes kolkend water langs de zijkanten, en er was een vochtige wind. Het bruiste tegen Elwin's gezichtje aan. Dika Doko gaf Elwin een boekje genaamd 'Izu, het Boek naar Beneden.' Omdat het zo'n lange reis naar beneden was begon Elwin in dat boek te lezen. Hij zat veilig tussen Dika Doko en Toth in, op de rug van de rode tijger. Langs de trap groeiden wat struikjes, en hier en daar hoorde Elwin wat geritsel en gezoem. Soms groeiden die struikjes in modderpoeltjes, en Elwin hoorde ook veel geblub. 'Blub, blub, daar kwam een kikker naar boven, en soms zelfs een groenzwarte slang. Maar Elwin was niet bang, en begon steeds dieper in het boek te lezen. Plotseling stopte de rode tijger. Er zat een oosters prinsesje te huilen onderaan de trap. Elwin sprong direct van de tijger af, en begon het meisje te troosten. 'Zeg meisje, wat is er met jouw aan de hand ?' vroeg Dika Doko. Maar het meisje begon alsmaar harder te huilen. Elwin tilde het meisje op en nam haar in zijn armen en begon een beetje heen en weer te wiegen. Het was nog maar een heel klein meisje. Misschien kon ze nog niet praten. Ze besloten het kindje mee te nemen. Misschien was het prinsesje wel verdwaald. Na een tijdje werd het meisje wat rustiger en begon te praten. Maar Elwin begreep er niet veel van. Ook de anderen konden het niet verstaan. Het meisje begon een beetje te lachen, en Elwin liet haar

wat plaatjes zien uit het boek. De plaatjes bewogen. Het waren net kleine filmpjes, en het meisje begon er met haar vingertjes naar te wijzen. Het was een Arabisch prinsesje.

Hoofdstuk 9. Elwin in Brannan

Helemaal diep in Izu lag een stadje dat 'Brannan' heette. Hier woonden allerlei soorten vliegen. Wolvenvliegen, leeuwenvliegen, tijgervliegen en noem maar op. Elwin keek zijn ogen uit. Het waren prachtige vliegen met prachtige vleugeltjes. De vleugels waren vaak doorzichtig in groen, blauw, paars of een andere kleur, en Elwin kon er prachtige edelstenen doorheen zien, die de vliegen op hun lijfjes droegen. Het leek wel alsof ze van edelstenen waren gemaakt. Elwin zou graag de koning van

Brannan wel eens willen ontmoeten. Met het Arabisch meisje aan de hand liep Elwin richting een groot kasteel. Opeens kwam de vliegenkoning aanvliegen en nam het prinsesje in zijn armen. Wat was hij blij zijn dochtertje te zien, en het prinsesje begon breed te lachen. 'Bedankt Elwin,' zei de koning. 'Kom je met ons mee naar ons kasteel ? Wij zouden graag willen dat je een tijd bleef logeren.' Dat wilde Elwin maar graag.

De rode tijger was met Toth en Dika Doko winkelen in Brannan. Zij zouden ook een tijdje blijven logeren. Elwin keek zijn ogen uit in het kasteel. Nog nooit had hij zo'n prachtig kasteel gezien. Overal hingen prachtige grote sieraden aan de muur, en ze maakten zulke prachtige zacht zoemende geluiden. Elwin werd er een beetje slaperig van. In het kasteel rook het een beetje naar bloemetjes en onbekend fruit. Elwin zou hier rustig de tijd hebben om het boek van Izu te lezen, en misschien had de koning ook nog wel wat prachtige boeken voor hem. Het prinsesje had haar vleugeltjes aangedaan en vloog door het paleis met een diepe glimlach.

De reis naar Egypte was dus uiteindelijk via het Land Izu in het stadje Brannan terechtgekomen. Elwin vond het wel weer genoeg zo. Na een tijd in Brannan te logeren, zou Elwin weer terugkeren naar de Drokelaar, maar ... dat kon nog wel een hele tijd duren. Elwin was blij dat het Arabische prinsesje weer terug was waar ze

hoorde, en ook dacht Elwin veel na over de avonturen die hij in Egypte en Izu had beleefd. Zou Elwin ooit nog eens zo'n prachtig avontuur beleven ? Elwin wist het niet. Elwin wilde eerst eens flink uitrusten om in de boeken van Izu en Brannan te lezen, over al die wonderlijke wezens die daar woonden. Dan had hij natuurlijk weer heel veel te vertellen aan Sandra. En Sandra zou natuurlijk ook wel veel beleven met de goede fee Izu. En winkelen met een echte fee, dat maak je natuurlijk niet zo vaak mee. Elwin had het er weer opzitten. Wil je meer van Elwin weten, dan kun je natuurlijk zijn oude boeken eens gaan lezen, of de drie nieuwe boeken : Elwin Terug Naar Klaas Vaak, Elwin en de Arend, en dit laatste boek : Elwin Terug Naar Egypte. Elwin zelf had nu ook ruim de tijd om zijn oude en nieuwe boeken nog eens te lezen, want de koning van Brannan had ze bijna allemaal. Bijna allemaal, want de laatste, dit boek, had hij natuurlijk nog niet. Of toch ? Een oude insect kwam tevoorschijn met een roodgouden boek en gaf het aan Elwin. Hierin stonden zijn laatste avonturen beschreven, in dit boek, Elwin Terug Naar Egypte.

EINDE